

يوه خبره درته وكم؟

(ناول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

1

 Ketabton.com

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال :

نصير احمد احمدي

د ليکوال د تليفون شمېره:

۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

ايميل

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

خپرندوی:

مومند خپرندويه ټولنه، جلالاباد

د پښتې ډېزاین

فرید احمد یوسفزی

کمپوز

نصير احمد احمدي

د پښتې انځور

نصير احمد احمدي

چاپ کال:

۱۳۹۱ ل

دالو

ګران وطن افغانستان ته!

(۱)

تباره وه. سړي گړندي گامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې رڼو ستورو سره جلا کول. سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کړبښده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغې (شاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودرې. سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغې ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چرپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و. سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړۍ یې ونيو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغې ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو. سړي موت_موت پړی خوشی کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړي اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پند کوت جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي ټۍ سپینه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولګېده.

کروپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولی یې د کاریز د تونل له پاسۍ برخې ورې لوتې رابېلې کړې. ورمېر یې لنډو څاور ونيو.

ده په احتیاط گامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته تېتې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لنډو خټوڅخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پړې راوسته.

((شېرماده زویه! پام کوه! کارېزونه درانه دي ، پتي بلاوي دي خدای پتي لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچرپېدې ، د ټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخنډل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د دې خبرې د کارېز په تونل کې انکارې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندې یې مړې خولې راماتې دي. یو دم یې خوسا بوی پر سپرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه_درې گامه لیرې ، په اوبو کې چرپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهیانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه یې څیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونيو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر کوتو يې دوې غټې گونمۍ ښکارېدلې ، گونميو ژپړه رڼا کوله . سړي په بېړه گونمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود . جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، يوې تېز شو ، تونل د کانگو او استفراق غږ ونيو ، سړي وگرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه . اوبه پاش شوې ، ده مخ کېښته کړندي گامونه واخيستل .

(۲)

په عمر پخې ښځې وویل:

__ شېر مامده زویه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ یې وانه ورېد

ښځې د بښتن پڅخه وښوولله ، وړې کڅوړنې سترگې یې ردې راوختې.

د پراته سړي سترگې پټې وې ، په پکه ککړۍ پورې نښتې تار تار وپښته یې لاندې ښکارېدل . پر لمر وهلي تور تندي یې څاڅکې__ څاڅکې خوله پرته وه . ده په تیزی سره ساه اخیسته ، ارتې ، غټې سپرې یې کښته پورته کېدې

ښځې په بېره د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زگېروى شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېر له لندو پیچلو وینستو یې د خولو تروش بوی پورته شو .

ښځې د سړي پر غاړه گوتې کېښودې ، گوتو یې لوند تودوالی احساس کړ .

ښځه په بېره ولاړه شوه . په دالان کې یې خړ دیوال ته ولاړ گړی کور کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې .

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه . سړي تېزه تېزه ساه وهله .

ښځې ورو وویل:

__ شېرمامده زویه! څنگه یې ؟

کړپ شو . لس__ یولس کلن هلک د کوتې په وره کې ودرېد ، په خوشالی یې وویل:

__ لا لا! په دب کې هیلې ناستې دي .

یو دم یې شونډې وڅړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنگ خواشینۍ کېناست ، سړي ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

__ تبه یې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ایښې زاړه لړکین صندوق پله یې پورته کړه . هلک ته یې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو یې وویل:

__ د کلي له دوکانه د تېې گولۍ راوړه .

د هلک په جیب کې پرته مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوتې ووت .

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترگې رڼې کړې ، پتري نیولې خړې شونډې یې وڅوڅېدې ، په زگېروي یې وویل:

__ څه وخت ده ؟

ښځې د وړې کړکۍ خیرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترگو ته لاس ونيو ، په غوسه یې وویل:

__ لمر د سړای (حویلی) مېنځ ته رارسیدلی .

ښځې په خواره خوله وویل:

__ تبه دې وه ، نه مې شواى راپورته کولى .

د سړي تندي کونځې پیدا کړې:

__ ادې! زه باید کارېز وکېنم .

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ نور کلېوال هم شته!

سړي سره سا ویسته ، ورو یې وویل:

__ دوه نیم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له گوتو ووتې!

څنگ ته ايښی بدنۍ يې وروپورته کړه. دوه — درې غوړپه اوبه يې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه يې وتوخل ، کانکو واخيست. مور يې په بېرته ولاړه شوه. چلمچي يې راوور. سړي خپله خوله پکې ونيوله. ويې نه گرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو يې وويل:

__ دا اوبه مو له کوم ځايه راوړې ؟

مور يې په حيراني ورته وکتل شونډې يې وخوځېدې :
__ له کاربزه!

سړي ورمېر کور کړ ، په چلمچي کې يې خور وهل .
بنځې چلمچي د باندې ويست .

سړي په خپله خوله د پرستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې يې لاس ننه ايست. سترگو ته يې دوې د سرو زرو گوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې نومېلي ول .
د دروازې کړپ شو. سړي په بېرته گوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. بنځه راغله ، پر پلاستيکي فرش يې توره چاچوشه کېښوده .

سړي چاچوشې ته وکتل ، له خوښکي يې مړ تاو راووت. ويې ويل :
__ له کاربزه اوبه مه راوړی !

بنځې په حيراني ورته وکتل .
سړی وارخطا شو:

__ ما ، ما ويل چې کاربز پاکېږي. اوبه به يې خړې وي .

بنځې وخنډل ، د خپل خبرن ټکري پېڅکه يې د بيالي پر ژۍ تېره کړه. ورو يې وويل :
__ کاربز ته مازديکر ناوخته لارم ، څر نه ناسته وه . پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي .

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته يې وکتل ، تندۍ يې ورين شو. په خوشالي يې وويل :
__ لالا! ټه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و . .
هلک وويل :

__ وېرېدلۍ يې ، شونده دې وتلې ده .
بنځه په خبره کې ورولوېده:

__ کولی دې راوړې ؟

هلک يو پاکټ کولی په غولي کېښودې. بېرته يې سړي ته وکتل ، په خوند يې وويل :
__ لالا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي .

د بنځې شونډې وخوځېدې :

__ ياز مامده ! ورور دې ناروغه دی ! مه يې پاڅابوه .

هلک غلی شو ، شېبه وروسته يې د خواست په ژبه وويل :
__ زه به يې وولم .

سړي مراوي وخنډل :

__ نه ! په ټوپک به ژويل شي .

__ نه ژوبلېږم . زده مې ده ، غټې هيلۍ دي .
بنځه په خبره کې ورولوېده:

__غوا تږې ده.

هلک د بستري پر سر پراته ښکاري توپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لانه ورسيدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:

__کارېزه ته يې مه بيايه!

ښځې په حيراني ورته وکتل.

سړي وويل:

__اوبه د جومات له بېمې ورته راوړه!

ښځې له تورو چايو ډکه پياله د سړي تر څنگ کېښوده. ورو يې وويل:

__دا پسې وخوره!

سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې يې سپينه گولۍ ښکارېدله.

سړي گولۍ ور واخيسته ، خولې ته يې واچوله ، ويې توخل گولۍ يې په ستونې کې وچه ودرېده. .

ښځې وويل:

د چايو غورپ پسې وکه!

__نه ! نه يې څښم.

ښځې دسترخوان پرانيست ، څو نري پاسټي پکې پراته ول. سړي د پاسټي څنډه ور پرې کړه ، ويې ژدويله ،

گولۍ له ډوډۍ سره يو ځای له ستونې تېره شوه.

ښځې بله پياله ډکه کړه. سړي په بېره وويل:

__دا چای د څښلو نه دی .

ښځې په حيراني ورته وکتل . پياله يې شونډو ته ور وړه.

د سړي تندي گونځې پيدا کړې:

__اوف! څنگه درته ووايم ، د کارېزه اوبه مردارې دي.

د دروازې کړپ شو. هلک په ستړي غږ وويل:

په کارېز کې يې مړی وموند.

پياله کره شوه ، ښځې توپ کړل ، اوږه يې وسوځېده ، په بېره له کوتې ووته.

سړي نېغ کېناست ، بالښت يې ليرې کړ ، دوې گوتۍ او چرمې بټوه يې ور واخيستل ، بټوه يې پرانيسته ،

څو څر نوټونه پکې ښکارېدل ، ويې نه پيژاندل ، نوټونه لاندې ول. سړي په منډه له کوتې ووت ، گوتۍ يې

جيب ته واچولې ، بټوه يې هم ديوال ته نږدې لمر ته تر ايښودل شويو وچو وښو لاندې کړه. په بېره له انگره

ووت.

(۳)

شهرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې گرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي . شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو بزو ته ځادرونه ونيول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پرې ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست .

له بویه ټپکه نه کېده . جسد یې سپرغي ته نږدې پر خره ځمکه پریېست ، غاړې ته وړلوېدلی پری یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شیخ پاتې وو .

شهرمحمد په خره ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د څړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوړه پرته وه .

تر څنګ یې یو ځادر ولوېد . یو ډنګر سړی پر ځادر کېناست . ورو یې وویل :

__ مور! له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شهرمحمد غلی و .

سړي وویل :

__ ماته خو دا مری د ډېر وخت ښکاري . بوی یې کری ، د پښو گوټې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خورلې وي .

سړی غلی شو ، شهرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل :

__ وه هلکه! روغ نه ښکاري!

شهرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنډه تېره کړه . وچې شونډې یې و خوځېدې :

__ تبه مې ده .

یو غږ واوړېدل شو :

__ څه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لتول .

بل وویل :

__ جیبونه یې خالي دي ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پیژندلای یې نه شو .

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سور بوی لټېده .

پر ځادر ناست کلیوال وویل :

__ څنګه مو پیدا کړ؟

نوی راغلي سړي وتوخل ، شونډې یې و خوځېدې :

__ نن زما وار و ، ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لارم ، مړی مې ولید .

نوی راغلي سړی غلی شو ، شهرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل :

__ تېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شهرمحمد د (نه) په ښه سر و خوځاوه .

هماغه سړي وویل :

__ سپرېمې خو دې غټې دي ، بوی یې نه درته؟

شهرمحمد په غوسه ورته وکتل . دواړه کلیوال موسک ول .

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، گونجی يې سره اړولې ، بټوه يې په لمن کې پرته وه. د مور غږ يې واورېد:

__بالښت درورم.

شېرمحمد څه ونه ويل . هماغسې يې گوتېو ته كتل .

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستيکي فرشې خاورې پورته شوې . سړي په بېرې د لاس گوتې سره وروستې .

بنځې وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

خواب يې وانه وړېد .

بنځې په حيرانۍ خپل زوی ته وکتل . په زوټه يې وويل:

__تبه دې څنگه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخور:

__څه ؟

__تبه دې څنگه شوه؟

__بد نه يم ، پيتاوی ښه راباندې ولکېد .

بنځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پيڅکه پرېوته .

بنځې په خواشيني وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

__نه ! هيجاً هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هديره کې مو امانت خاورو ته وسپاره .

بنځې وويل:

__له سپاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړي

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه .

بنځه ولاړه شوه ، د څرو کتار کوټو خواته يې گام واخيست ، يودم ودرېده ، زوی ته يې وکتل ، په حيرانۍ يې وويل:

__ته پوهېدې چې په کاريزه کې مری دی .

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

بنځې وويل:

__سپاره دې د اوبو په څښلو زړه رادکېده ، د چايو پيالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ويل دي چې د کارېزه

اوبه مردارې دي . له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړي که نه؟

بنځه دالان ته ننوته .

شېرمحمد بټوه پرانيسته ، يوڅر نوت يې راويست ، پردی و ، نه يې پېژانده ، په بېرې يې په بټوه کې پراته نور

نمجن نوټونه وشميرل ، لس دانې ول .

د پيالو کرپ شو ، نوتونه يې ژر په بتوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته يې سترگې ور واړولې ، څوک نه و .
بیرته يې بتوه پرانیسته ، د بتوې يوې خانې خنځير درلود ، کش يې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپينه ، نمجنه
پاڼه راوخته .

د دالان د وره غنځی شو ، بتوه او پاڼه ، دواړه يې تر ورانه لاندې کړل .
بنځي دوي پيالې له چايو ډکې کړې . د انگر لړکښه دروازه خلاصه شوه . مور او زوی دواړو ورته وکتل ، يوه
پيغله وه ، سره او سپينه ښکارېدله ، ټکری يې پر مخ ور کش کړ ، ليرې ودرېده ، په زوټه يې وويل :
_ ترورې ! ميلمانه لرو ، يوه _ دوې چکۍ گوره پور راکه !
بنځه دالان ته ننوته . شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه . شېبه وروسته له دوو چکيو
گورې سره له انگره ووته .

بنځه بیرته د خپل زوی تر څنگ کېناسته ، په خوند يې وويل :
_ ودې پېژانده ، سينځله وه ، د کاوندې لور .
شېرمحمد غلی و .

بنځې سور اسويلی ويست ، له شنو چايو ډکې پيالې ته يې وکتل ، وچې شونډې يې و خوځېدې :
_ هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن يې . که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته
غوښتنه کم نه يې ، د خلقيانو د پاچاهۍ په اول کال پيدا شوې ، تر دېرشو اوږې ! .
شېرمحمد د چايو غورپ وکړ ، ورو يې وويل :

_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې پيالې ته وچې سترگې نيولې وې .
سړي خپله خبره تکرار کړه !

_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې له خان سره وويل :

_ ښه نجلۍ ده . روپۍ نشته ، خدايکه يې نه هم راته کړي وای .

سړي جيب ته لاس کړ ، د نساوارو ډبلی يې راويست ، مخ ته يې ونيو ، په کرده اینه کې پلنه اوږده يزه ، ارته
سپړمې ، وړې ، نوتوې سترگې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې .
يوه چونډۍ نساوار يې تر ژبې لاندې کړل ، ورو يې وويل :

_ نن د کارېزه کار پاتې شو .

بنځې هماغسې پيالې ته کتل ...

سړي بتوه او کاغذ په جيب کې واچول ، په زوټه يې وويل :

_ ادې ! گوتۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

بنځې په حيرانۍ ورته وکتل .

شېرمحمد وويل :

_ په ياد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نساوار يې تر چوتري لاندې تو کړل .

بنځې وويل :

_ کومه گوتۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه .

بښځې وځندل:

— هغه خو پخوانی خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کېږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرڅه کړه.

غوا رېماره کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژپړې غوا مخکینی پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی یې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرکه گرځېدله ، لونه یې پسې وويشته ، چرکې منډه کړه ، سړی بېرته پر چوتره کېناست. بښځې په حیرانی وویل:

— ولې دې گوتی یاده کړه؟

— هیڅ ، هسې په زړه کې راټېره شوه. باز مامد چیرې دی؟

— خدای خبر! بیا به د کلی له ماشومانو سره مردکی کوي.

شېرمحمد ولاړ شو ، کوتې ته لاړ ، کله چې بېرته په چوتره کې ودرېد ، لونگی یې تړلې وه ، پر اوږه یې خر ، څیرن څادر پروت و.

بښځې وویل:

— چېرته ځي؟

— د ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وې په کار؟

بښځې څه ونه ویل ، سړی په بیره له انگره ووت.

(۵)

د ماسپینین سیوري ړنگ ول ، شېرمحمد سترې ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کېناست. پټکی یې لیرې کړ ، سپینه پکه ککړی او نور تندۍ یې نړۍ کېرنګه خړې لیکې سره بیل کړې ول.

شېرمحمد مخ ته دوه _ درې لپې سرې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅڅېدې ، رانه څاڅکې یې په تار تار موندۍ توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو جړیا شوه ، شېرمحمد ورمېر کوز کړ . ژیره غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړي شاوخوا وکتل ، په زوته یې وویل:

_بازماده!

مخامخ د چنار له ګڼو یې پانو ونو غږ را ووت:

_دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتې پر ژۍ پر یوه هواړه ډبره کېناست ، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

_لالا! څه وايي؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و ، واوره یې خوره ، په غاړه پورې یې سره لینده ځورنده وه. سړي وویل:

_غوا دې ولې راوستې؟

د هلک ورې تورې سترګې وڅلېدې:

_لالا ، تر ونو لاندې نوي واښه رابوتیدلې دي ، ما ولیدل ، غوا یې ډېر ښه خوړې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

_سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وویل:

_لالا ، چټکي راغلي ، په یوه مې وار وکه ، لینده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وڅنډل ، ورو یې وویل:

_څپلۍ مې درته راوړې.

هلک توپ کړل ، د ښې پښې زړه ، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بیره یې پر ځمکه پروت څادر پرانېست ، پلاستيکي څپلۍ یې په پښو کړې ، په خوند یې وویل:

_بندونه هم لري ، ګرانه وې؟

شېرمحمد وڅنډل:

_سل اوغانۍ مې درباندي مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

_تر اوسه لا خټې دي ، و به یې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر یې ور واخیست ، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

_کورتې ځم ، له بازاره پیاده راغلم ، سترې يم.

هلک په بیره څپلۍ وایستلې. وېی ویل:

__ لالا! دا خپلی هم د سره یوسه ، په ختو نه شي .

سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:

__ لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي؟

__ ولې؟

__ په ولې پسي یې مه گرځه! څو کیږي؟

هلک خپلې چاودې کوټې وشمېرلې ، یو ، دوه ، درې... فکر یوووړ ، یو دم یې وویل:

__ دیرش زره.

د شېرمحمد د تندي گونځې ژورې شوې:

__ څه چتیاټ وايي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځي.

هلک ځمکي ته کتل.

شېرمحمد وویل:

__ ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوري . ، خو ته...

هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي خپلی

په خادر کې واچولې ، زرو په ختو لږلو کلوشو واړې خولې نیولې وې.

(٦)

شېرمحمد په خوند کونې وختلې ، باز محمد ته يې وکتل ، خراغ ته نږدې ناست و ، خپلې يې په لاس کې وې .

سړي وويل:

__ژر مور شوي ؟

هلک هماغسې خپلو خپليو ته کتل .

زړې ښځې وويل:

__له شکني (پياوې) سره يې نه ده جوړه .

شېرمحمد له کاسې لنډه ډوډۍ ورپورته کړه . په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوکان هم لري ، نور څه غواړي ؟

کوم خواب يې وانه وربډ .

ښځې وپوښتل:

__تبه دي ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی .

شېرمحمد وخنډل:

__اډې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليري کم .

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد . ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د

خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې . چلیمچي تر نيمايي ډک و .

شېبه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د خراغ رڼا لږزېدله ، خر ديوالونه تورو سپورو

ښولي ول .

باز محمد وويل:

__لا لا! له خانکل سره مې وخورل .

شېرمحمد مخ ور واړاوه .

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم .

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__چنگ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لايي په بد نوم ياداوه .

شېرمحمد وخنډل:

__څه يې ويل ؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وڅړېد .

سړي خپله خبره تکرار کړه!

— څه يې ويل ؟

هلک غلی و .

مور يې وويل:

— خبره تر پایه کوه!

باز محمد هماغسي ځمکې ته کتل ، ورو يې وويل:

— غوا يې په ډبره وويشته ، ويل يې چې د شېرمحمد غونډې مخ يې دی ، هماغسې سپرېمې لري .

د شېرمحمد خندا زور ونيو .

مور ته يې غوسه ورغله:

— مردارې سترگې يې دي ، نور مه ورسره گرځه!

بنځي په غولي پراته پند کول ته وکتل ، بيخايه ورته ښکاره شو ، ور وايي خيست .

شېرمحمد په بېره وويل:

— څه کوي ؟

— هيڅ! پورته ، پرمخ يې راځروم .

يودم . شنه نوټونه لاندې ولوبدل .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، نوټونه يې له ځمکې راپورته کړل ، کول يې ور واخيست ، نوټونه يې د کول په

جيب کې کېښودل .

بنځي په حيراني وويل:

— دومره ډېرې روپۍ ؟

د سړي ژبه بنده شوه:

— دا ، دا ، دا مې

د هلک غږ يې واورېد:

— دا هم له کوټه را ولوبده .

مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېره کوټۍ پرته وه ، د کوټۍ په شنه غځي کې د

خراغ رڼا ښکارېدله .

بنځي کوټۍ ور واخيسته .

شېرمحمد په بېره وويل:

— پيدا مې کړه .

بنځه په خبره کې ور ولوبده:

— کوچينۍ نه يم .

— ياور وکه ، پيدا مې کړه!

— بيسې دې هم پيدا کړې ؟

شېرمحمد غلی شو .

بنځي وويل:

— سپين راته ووايه!

سړي خپل ورور ته سترگې ور واړولې ، بازمحمد په حيراني ورته کتل .

شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا يې ورو وويل:

__کوتمی. می په کاربز کې د مړي له گوتو راويستې ، پيسې هم د هغه دي .

د مور او کوچيني سترگي ردې راوختې .

شېرمحمد ځمکې ته وکتل:

__دا پروڼی خبره ده. د کاربزه د کيندلو وروستی نوبت زما و ، ډير وخت می خته په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم . ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، يو مړی و ، غوښتل می چې نور کاربز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په گوتو کې می دوي گوتمی ولېدې ، ځان می غلی ونېو ، وخت نه و ، هماغسې می پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاربز ته ورکښته شوم ، له گوتمیو سره می بتوه هم راواخيسته .

شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترگې يې ردې راختلې وې ...

سړي وويل:

__ټول لس نوټه دي ، نن می يو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنيم زره اوغانی شوې. دوکاندار ويل چې ډالر دي .

د بنځي سر وخرېد. سلگۍ يې شوې ، په غړيو کې يې وويل:

__تر اوسه دي مردار خورلي دي ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله!

__بل يوه ور اخيستي .

بازمحمد په وېره وويل:

ملا صيب ويل چې حرام

شېرمحمد چيغه کړه!

__چپ!

د هلك له لاسه څپلی ولوېدې .

بنځي په غړيو کې وويل:

__غريب به يو ، خو دومره بي غيرته نه يو چې د مرو مال ته تمه ولرو .

شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل .

بنځي وويل:

__د مړي کور پيدا که!

بازمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ادي! هېچا هم نه پېژانده .

شېرمحمد کور ته لاس ور وغزاوه ، بتوه يې راويسته ، په پلاستيک کې ايښی کاغذ يې هلك ته ونيو .

باز محمد په حيراني ورته کتل ...

شېرمحمد وويل:

__تذکره يې ده ، ويې لوله . ځای به يې ليکلی وي .

هلك څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ يې پرانيست ، کوچيني عکس ته يې وکتل . بنکلی ځوان و ، ډيره يې نه وه ،

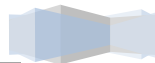
اوږدې تورې ځني يې درلودې .

هلك توري سره وجنگول:

ن ، و ، م نوم : کل ، کلاب

د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

د نېکه نوم
هلک په ماته ، کوده ژبه په پانه کې ليکلي تورې ولوستل. دزپريدو نېته ، کلی ، ولسوالي... هر څه ليکلي ول.
بنځې سور اسويلی ويست ، شېرمحمد ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
_کور به يې پيدا کړي؟
د سړي شونډې و خوځېدې:
_هو ، کلی يې رامالوم دی ، يوه ورځ پياده مزل غواړي ، خو کليوال به څه وايي چې له مري يې غلا وکړه!
بنځه په خبره کې ور ولوېده!
_که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبريږي! سهار لار شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بيرته رارسيدی
شی.
د سړي سر وڅرېد.
بنځې هلک ته وکتل ، په غوسه يې وويل:
_چا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وويل:
_سل اوغانی، کېي دي.
هلک خپليو ته وکتل.
د بنځې شونډې و خوځېدې:
_په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته يې پوره کړي.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديگر قضا سترې ستومانه يوه کوچني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خره دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خر کورو نه ښکارېدل ، ځنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځگونو تورې غټې تيرې راوتلې وې. شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې کوبني ولاړې کلا ته گوته ونيوله. شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غارو ته پټي ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرکينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې دېران ښکارېده ، سرې او نورې چرکې په وچو خوشايو کې گرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې. شېرمحمد يوه وره تيره له ځمکې وړ پورته کړه. دروازې ته ورنژدې شو ، يودم له دروازې يو برگ کوچيني سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شو غنمو ته منډه وړ واخيسته. په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين دېکې نيولې و.

نجلی يودم نکری په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيرې وړانکې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لکېدلې.

چا وتوخل.

شېرمحمد ورميز کور کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سرې ولاړ و. سترگې يې پرسيدلې وې ، پند اوږده بريټونه يې لرل ، ژېړه ورېښمينه لونکۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نژدې شو. سرې د هغه زرو جامو او په لاس کې نيولې تېر ته وکتل ، ورو يې وويل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروري.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلي.

شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سرې په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

__درياده مې کړه چې جومات

ناخاپه يې سترگې ردې راوختې ، په بیره يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پړانستي پانه وړ واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سرې يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__جومات ته ځم.

سرې د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سرې يودم وخنډل ، د شېرمحمد لاس يې پرېښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خپرې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنکه تراکتور پورې اوږده ټپله تړلې وه.

دواړه پر چوټره وختل. سړي د يوې کوتې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.

شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کونه وره وه. خر دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسې ښکارېدلې. له باندې نه د سړي خندا راغله:

__چای دم کړی! د گلاب خان احوال يې راوړی.

د شېرمحمد زړه ولرزېد.

چاغ سړی کوتې ته راغی. ټنډه يې تروه وه ، په بېره يې وپوښتل:

__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې؟

شېرمحمد په حيراني ورته کتل.

سړي په خشکه وويل:

__کون يې !!!

شېرمحمد وارخطا شو:

__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.

__دلته څوک پېژنې؟

__نه

سړي سره سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. څيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.

شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، کوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې کوتۍ يې پر خيزنه سره غالی کېښودې ، ورو يې وويل:

__دا هم ورسره و.

سړي بټوي او گوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وخرېد.

شېرمحمد په ويره وويل:

__په بټوه کې پيسې دي.

سړی غلی و.

شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې يې و خوځېدې:

__گلاب دې خدای وبخښې ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.

سړي هماغسې ځمکې ته کتل.

د شېرمحمد زړه ولوېد.

دواړه غلی ول.

شېرمحمد وويل:

__جومات ته ځم.

سړي غولي ته کتل.

شېرمحمد ، تېر ور واخيست ، ولاړ شو.

سړی يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:

__چېرته!

__جومات ته!

سړي وځنډل ، دوه مخکينې غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خدا کې يې وويل:
_کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست .
د کوټې دروازه وتکېده.
سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولرېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چاپو ډکه
پياله ايښي وه.
د موټر سايکل غړ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او گوتمۍ ور واخيستې ، په بېره له کوټې ووت .
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښويد ، خېرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ
و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سرۍ ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بېرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډډ نارينه غړ يې واورېد ، پياله يې بېرته
کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل گردۍ ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرگي يې پر اوږه و. درب شو ،
چرگو منډه واخيسته ، لرگي له ډېرانه مړه دوره پورته کړه.
يو کوچینی ورغی ، گردۍ ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د څاه د څرخ د تاوېدو غړ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترگي نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ يې مازې په
ککړۍ تم و ، نک تور ، پېچلي ويښته يې لرل ، له رنگه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بېره پر توشکه کېناست .
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خېرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک
ښکارېدل.
يوه يې وويل:
_ای سړي! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و .
هماغه هلک وويل:
_ښيې دې راوړي .
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .
دوهم هلک خوله جينگه کړه!
_يو لسکون خو راکه .
شېرمحمد څه ونه ويل .
لومړني هلک تو کړل ، لارې پيالې ته نږدې ولکېدې .
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .
هلک وويل:
_ښه مخ دې دی ، پزې ته دې گوره! د سخوندر غونډې ده .
شېرمحمد تېر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه .
د بانډې ډډ نارينه غړ واورېدل شو .
_دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې .

شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېټور پنډ سړی بره پلټی. ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل .

برېټور سړي وويل:

__ زامن مي دي .

يوه شېبه ټول غلی ول ، وروسته برېټور سړي چوپټيا ماته کړه :

__ د کوم ځای يي ؟

د شېرمحمد شونډې و خوځېدې:

__ د گودر د کلي .

نوم دې څه دی ؟

__ شېرمحمد .

__ څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لږزانده غږ وويل:

__ غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم .

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنگ ته وکتل ، تېر ته يې لاس ور رسېده .

برېټور سړي وويل:

__ کلي مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل .

سړي وويل:

__ کلبوال مو په دې پوهيږې چې ته دلته راغلی يې ؟

__ نه ! صيب .

__ دا ور مالومه وه چې کلاب د کوم ځای دی ؟

__ نه ! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليره ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده .

برېټور سړي سره ساه واخيسته ، ويې ټوخل . ورو يې وويل:

__ بټوه او گوتۍ دې له کومه کړل ؟

__ صيب ! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد .

برېټور سړي وخنډل:

__ او ځان دې غلی ونيو .

د شېرمحمد سر وڅرېد .

سړي وويل:

__ دېرې پيسې وې ! ولې دې راوړې ؟

__ صيب ! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام بڼه نه دي .

د ماښام د اذان غږ شو .

ټولو خپل ځادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد . په لمانځه کې يې سترگې يوې بلې خوانته رغړولې . ده

تر نورو ژر څادر ور ټول کړ .

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېټور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی

کېناست ، وروسته يې وويل:

__ ښه تېر دی.

شېرمحمد وخنډل:

__ صیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لهوان ډېر دي.

سړي د (هو) په نښه سر و خوځاوه.

شېبه وروسته گردی ځوان کوتې ته راغی ، د گاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژبې ګرۍ ته وکتل ، په تاخجه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطق د خارجې قواوو د وتو په اړه غږېده.

د برېتور سړي پلنې شونډې و خوځېدې :

__ پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار ادې غواړې.

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

__ ته څه پکې وايي؟

شېرمحمد وخنډل:

__ صیب! نه پوهیږم.

سړی غلی شو.

راډیو چالانه وه. د گاز له سورۍ سپینې جالی شنه ، تېره لمبه راوتله.

له تیاري سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستيکي غاب کې گرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چارې تورې خیرې له ورايه ښکارېدلې.

له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راوړ ، شېرمحمد کوبنی و.

ناوخته د کوتې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لور ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د گاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوتې ووت.

شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالنسټ ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستني سور بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوخ کړ ، غوږ یې ونيو ، د سیند د څپو نری شنهارۍ اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.

بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک نور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوتې دروازې ته ورغی ، زولفی یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تېر یې په برستن کې ننه ایست.

یوډم د کوتې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده. شېرمحمد په څیر ورته کتل ، د څراغ پلټنه ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.

شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې ، . خان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې؟

د ی تر ډېره وینې و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترگې رڼې کړې ، شور او زور و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د خړاغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت .

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، د د نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېردۍ!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه .

شېرمحمد په بېره د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونکۍ يې وتړله ، تېر يې وړ واخيست .

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسړې او ماشومان تر برېتور سړي را تاو ول ، سړي ښکاري ټوپک ته کارتوس وړ اچاوه .

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينگې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه .

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکي بوټونه يې وړ واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه وړ لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سړي زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غښو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نړۍ درد تېر شو ، ولوېد ، څنگ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لږکې کور شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و . بېرته ولاړ شو ، لاندي لويې ، هسکې ډبرې وې ، وړ هاخوا د سيند څپې پر کمږه لکېدې ، شنهارۍ يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځگونه روان ول .

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيرو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و .

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وڅڅيدې . بېرته يې يوې لويې تيرې ته ولي ولکول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځگونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ . يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (خپلکه) وړ پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په خټو ککړ و . شاوخوا يې وکتل ، سترگې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمږه پر سر يوه خواته نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، تېر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول .

شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندي په سپينو ځگونو کې ننوته . سړي خپل څادر ، پټکې او تېر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخت . روانو ځگنو اوبو تور غونچه وپښته ورسره وړل .

توپ يې کرل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوړونه يې دب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوتونو تلي ځمکې ته نه رسېدل .

اوبه يې له يوې لويې تيرې سره ولگېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځگونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه .

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو کز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولگېده ، د بوتونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه گامه ليرې ، ځکنو څپو اخیستې وه .

شېرمحمد په بېره پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښې لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کين لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو .

پشهارۍ ډېر شو ، سړي مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکي تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځگونه روان ول ، غرمهاری يې خوت .

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيرې ته يې لاس ور واچاوه ، گوتې يې د تيرې يوې راوتلې برخې ته سيڅې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کين لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وخرېد ، لاندې پيچلي وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل .

ځای ښه و ، اوبه د تيرې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور پينځه کزه ليرې وه .

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ، د نجلۍ ټټر يې خپلې کينې اوږې ته برابر کړ ، پر ښې لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيڅه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيرې يې لاس راوکړاوه ، پښې يې پر ځمکه ولگېدې ، مخکې لار ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت .

نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېسته ، په بېره يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره گډه ، نرۍ وينه روانه وه .

تر ولېو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېسته ، د نجلۍ له خولې رنې اوبه وڅڅېدې ، زګبروی يې شو ، بېسده پرېوته .

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لار ، کوت ، تېر ، څادر او خلاصه ول ول لونکۍ ليرې پراته ول .

سړي خولۍ پر سر کړه ، تېر ، کوت او لونکۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو . نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سربښې ول .

شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يځني وه ، ژامې يې ولځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټي کې يو څوک ولاړ و .

شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم رنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې . يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو .

شېرمحمد په بېره نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله . ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تېرو مينځ ته ور کش کړه ، غلۍ کېناست . سر يې پورته کړ . د زړه دربا يې ډبره شوه ، سړي څلور پنځه گامه ليرې و ، ژپړه ورېښمېنه لونکۍ يې تړلې وه ، د سهار په خره کې يې پڼد برېښونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري توپک نيولی و .

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې ټيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوته (خپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېټور سړي هم ورغی ، له ونې ټيټ ځوان کمږه ته گوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د څپو غږمبهارۍ خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټيټ شو ، د دوو تپرو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلی وټوخل ، سړي يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غور يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې گډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنگ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل. يودم خرهارۍ شو ، شېرمحمد په بیره لاندې وکتل ، د نجلی شني ، غټې سترگې ردې راختلې وې ، لغتې يې وهلي.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليري کړ ، نجلی ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې کربوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلی گوټې يې په کربوانه کې بندې وې. شېرمحمد په غوسه وويل:

__وژني مې!

د نجلی سترگې ردې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

__خوشې کوم دي ، خو په يوه شرط ، چيغې به نه وهي؟

د نجلی نور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليري کړ. نجلی په بیره ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلی کېناسته ، شېرمحمد وويل:

__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلی شاته شوه ، ولي يې ډبرې ته ولکول.

شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلی ځان پکې وپيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

__د کور وال دې در پسې گرځې.

نجلی غلې وه.

سړي غږۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

__ته ليونۍ يې؟

نجلی په راوتلو ردو سترگو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بیره ولاړ شو ، د نجلی کرده لنډه لمن په گوټو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولگېدل ، نری درد يې په سر کې تېر شو.

نجلی چيغه کړه!

__خوشې مې که!

سړي تر مټ ټينکه نيولې وه. نجلی ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

ژړا يودم غلې شوه ، سړي ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو ځکونو نيولې وه ، سترگې يې پټې وې . شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمر د ليرې غره د څوکو سپينې واورې ځلولې .

سړی یخنی ، واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ . پزې ته يې لاس ور وور ، ويني وه .

شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورته ورکه وه .

نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وڅوځېده ، سترگې يې رنې کړې ، سړي ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر ځنگانه کېښود ، د تورو بيجلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لکېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل . شېرمحمد په حيراني ورته کتل .

د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لکېدلې ، لاندې سيند په سيوري کې روان و . نجلۍ هماغسې ژړل ...

شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوکي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل .

بېرته يې نجلۍ ته سترگې ور واړولې ، هغې ژړل ...

شېرمحمد وويل :

__بس که نور!

نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترگو سپين يې سرو رگونو نيولي وو ، کلايي بغور (غومبري) يې لاندۀ ښکارېدل ، د نړۍ پزې څوکه يې سره وه .

شېرمحمد وويل :

__گوره! زه ملانه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي .

نجلۍ يودم کوکه کړه :

__هغوی مې ورور وژلي .

د سړي لينکې ولرېدل .

نجلۍ په چيغو چيغو وژړل ...

ښه شېبه ووته ، دېرو تک تور اوږده سيوري پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا کډه وه .

شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تېر يې ور واخيست ، وپي ويل :

__زه نو ځم .

نجلۍ په بېره ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېر يې کور کړ ، څپې په تورو ښويو تپرو لکېدلې .

سړي وويل :

__ليونتوب مه کوه!

نجلۍ سيند ته کتل ... يودم ولاړه شوه . سړی يې تر مخ ودرېد . د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!

__ته مې هرات ته بيايي ؟

د سړي ځنګنونو پرک واخيست .

نجلۍ په بېره د کيڼ لاس لستونې ور ټول کړ ، څلور ژېړ ښکړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل :

__سره زړ دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!

شېرمحمد په حيراني ورته کتل ....

د نجلۍ په سترگو کې نا اميدي راټوله شوه ، گام يې واخيست ، شېرمحمد څنگ ته شو ، نجلۍ پر يوه هواره دبره ودرېده ، اوبو ته يې وکتل ، سترگې يې پټې کړې .

شېرمحمد تر مټ ونيوله . نجلۍ چيغه کړه

__ لاس مې پرېږده!

څنگنونه يې پر هواره تپړه ولکېدل ، په چيغو__ چيغو يې وژړل .

شېرمحمد وويل:

__زه غريب سړی يم ، بدنامې ده ، بدې نه شم کولای .

نجلۍ هماغسې ژړل ...

شېرمحمد يودم تر لاس ونيوله ، کش يې کړه ، دواړه په ولاړو تيرو کې کېناستل ، نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل ، خادر يې په غاړه کې پروت و .

شېرمحمد د کلي خواته گوته ونيوله ، ليرې پر پوله کتار کليوال روان ول . له يوه سره د موټر له هوا ډک توپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې يې پنډ برېټور سړي گامونه اخيستل .

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو .

نجلۍ چيغه کړه:

__خم ، ټولو کليوالو ته واييم چې ورور بې راوژلی .

ولاړه شوه .

شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په غوسه يې وويل:

__ ته به له ژونده سترې يې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره وويني ، خدايکه مو وينه ځمکې ته پرېږدي .

نجلۍ وويل:

__ته مې هرات ته بيايي؟

__هو!

نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې يې وخوځېدې:

__تا قول راسره وکړ!

شېرمحمد روانو کليوالو ته کتل ...: يودم يې په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو .

نجلۍ وويل:

__هلته تلې شو؟

شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته گوته نيولې وه .

نجلۍ وويل:

__د اوبو پخوانۍ ژرنده ده .

سړي په ځير کوټې ته وکتل ، ژور لښتې د لړکي تر ناوې پورې غزیدلی و .

دواړه په لوبو دبرو کې کړوبه ملا روان شول . لښتې وچ و ، مازې څنډو ته يې کمه واوره پرته وه . مخ پورته لاړل ، د اورېدې لړکينې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کليوال تر دېوال پټ ول ، په بیره يې ځانونه کوټې ته ورسول .

کوټې وړ نه درلود ، دېوالونه یې سوري ول ، له بامه هم شو ځایه رڼا راوېدله .
نجلی کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خیرن څادره سپین مخ ، تر شنو غڼو سترگو راکرځېدلي
تور اوږده بانه او پر تندي پراته پېچلي لاندېه وېښته راوتلي ول .
شېرمحمد دیوال ته مخ ور نږدې کړ ، له یوه سوري څخه یې د باندې وکتل ، کلیوال د سیند پر ژۍ مخ
کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېټور سړي چېلکه په لاس کې وه .
شېرمحمد وویل:

__ هغوی فکر کوي چې ته مړه یې .

نجلی غریو واخیسته ، سلکۍ یې شوې ، یو دم یې وژړل .
دوې ټوټۍ کوټې ته ور ننوتې ، یوې یې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا یې شوه ، بېرته له وره
ووټې .

نجلی په ژړا کې وویل:

__ کاشکې مړه وای .

سړي هماغسې کلیوالو ته کتل ...

د نجلی شونډې و خوځېدې:

__ تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بیایي!

شېرمحمد ورته وکتل ، تندۍ یې تریو شو ، په نیولي غږ یې وویل:

__زه کور لرم ، خلک به څه وایي چې پردی نجلی یې راتښتولې ده .

د نجلی ژړا زور ونیو:

__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی . .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__نه!

نجلی چیفه کړه!

__ غبرت لرې!

ولاره شوه .

شېرمحمد په وره کې ودرېد .

نجلی په غریو کې وویل:

__ لار راکه !

سړی په خبره کې ورولوېد:

__سمه ده ، بیایم دي .

__ته دورواغ وایي!

د سړي په تندي کې گونځې پیدا شوې:

__د غزني په اولیاوو (لو قسم) درته خورم .

نجلی بېرته کونج ته غلې کېناسته .

شېرمحمد دیوال ته ور نږدې شو ، لبرې ، تر هسکو تیرو وړ هاخوا د کلیوالو سروڼه مالومېدل .

د سړي شونډې و خوځېدې:

__د غزني تر ښاره دې بیایم ، د هرات موټر ته دې ور ځیژوم . نور به په خپله ځي .

نجلی ولاړه شوه.

شېرمحمد چيغه کړه!

__ تر هراته درسره ځم. سمه ده؟

نجلی کېناسته.

شېرمحمد پټکي پورته کړ، پر بکه ککړی يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل، له ځان سره يې وويل:

__ اچ جنجال راته پيدا شو.

نجلی ورو ورو ژړل...

شېرمحمد په غوسه وويل:

__ هرات ته څه بلا غواړي؟

نجلی غړيو واخيسته.

__ هلته مي خور ده.

سړي ورته وکتل، په ملنډو يې وويل:

__ په لوڅو پښو هرات ته ځي.

نجلی پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.

شېرمحمد وره ته ورنږدې شو، مخامخ يې وکتل، ورو يې وويل:

__ موږ بايد په ډبرو کې مخ پورته لار شو، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو، خبره خلاصه ده.

ورو له کوټې ووت، لښتې ته کښته شو، شاته يې وکتل، نجلی ورپسې وه، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لارل. اوبه په ټيټه کې روانې وې، پورته تر تپرو وړ هاخوا يواځې د کلي د هدېرې، شنې، زرغونې شناختې ښکارېدلې.

دوی کړندي گامونه اخيستل، تر غونډۍ پورې څوک نه ول، يواځې يوه بودا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کېناستل، بودا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت، شېرمحمد او نجلی د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.

پورته لارل، تر غونډۍ راتاو شول، مخامخ يې منډه واخيسته، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.

شېرمحمد مخکې و، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلی لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت، په يوه لويه ډبره کېناست، شاته يې وکتل، نجلی ليرې وه.

شېرمحمد زوره ساه واخيسته، تر څنګ يې وکتل، د کلي څنډه ښکارېدله، کورونه په ټيټه کې پراته ول، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښيدلې، سيند کوږ، وور روان و.

مخ يې وگرځاوه، نجلی په يوه هواره ډبره ناسته وه، سر يې ځوړند و، تېزه تېزه ساه يې وهله...

شېرمحمد ولاړ شو. نجلی په بېرته ورته وکتل، په خواړه خوله يې وويل:

__ د خدای له پاره، يوه شېبه دمه کوم.

سړي حرکت وکړ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لار. شاته د نجلی د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.

نجلی اخ کړل، شېرمحمد ور وکتل، ناسته وه. د کښې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و، له بټي (غټي) کوټې يې وينې روانې وې.

سړی په يوه تېره کېناست، تندې يې تړيو شو، په غوسه يې وويل:

__ که لاره نه ده، په لوڅو پښو نه شې تلی.

نجلی خپله پښه ټينګه نيولې وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندۍ گونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:

__يوه ورځ مزل لرو.

حرکت يې وکړ ، نجلۍ گوډه __ گوډه پسې روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پېڅکه کې گامونه اخيستل ، سپورو ته ځای ځای واوړه پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوې رابوتېدلې ژېړ کلان په مخه ورغلل ، ترڅو او اغزو ورې پانې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنگان له بوتو پورته شول.

پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وځوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمایي کې وه . کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لوبو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې گام واخيست . شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سور باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ور روانې وې .

ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کينې پينې ټولې گوتې يې په وينو سرې وې .

نجلۍ څنگ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پونډې ازغی ایست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه .

شېرمحمد د خپل کوت ځنځير کش کړ ، ويې ایست ، د تېر تېره څوکه يې د کوت د لستونې د اوږې برخې ته سيڅه کړه ، لستونۍ بيل شو .

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

سړي لستونۍ په مينځ کې نيم کړ ، بوتونه يې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو يې وويل:

__خادر.

نجلۍ خادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيرې شاته کېناسته .

سړي له خادر څخه څو نرۍ تراډې وايستي .

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__تلی شم .

نجلۍ غړۍ اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوت لستونې ور اغوستې وو ، د خادر نرۍ تراډې ترې تاوې وې . نجلۍ وځنډل ، شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترگو کې يې اوبنکې راټولې شوې ، غلی کېناسته .

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوتونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:

__دا په پښو که .

روان شو .

نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کينې پينې بڼه گوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوتونه يې په پښو کړل ، په خادر کې يې ځان وپيچه ، گام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول .

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان ورېځو نيولی و ، سور باد چلېده .

پاو ووت ، اسمان وغرمېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل . باران تېز شو . غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده .

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په خټو لړلې اوږدې تراډې کرښېدې . یو ځای هسکې تیرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیره د دېوال غونډې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولکول ، د باران شاخکې یې تر پښو پورې رسېدل .

شېرمحمد څرېدلې ټوټې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلۍ ته یې وکتل ، په لاندې ، لند خادر کې سره راټوله ناسته وه . ژامې یې لږزېدې ...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:

__نوم دې څه دی ؟

__تورپیکۍ .

__خور دې په هرات کې واده ده ؟

__خواب یې وانه وړېد .

شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترگو کې اوبنکې راټولې وې .

سړي بېرته ځمکې ته وکتل .

تورپیکۍ وویل:

__هو .

یو دم غریو واخیسته ، سلکۍ یې شوې ، په ژرغوني غږ یې وویل:

__زما وروړکي دې څنګه پیدا کړ ؟

شېرمحمد په بېرته ورته وکتل ، نجلۍ پورته ورځو ته شې سترګې نیولې وې ، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوبنکه څرېدله .

سړي بېرته ځمکې ته وکتل:

__په کارېز کې !

__خراب شوی و ؟

شېرمحمد وویل:

__وړې یې ؟

__نه .

__څو ؟

تورپیکۍ هماغسې ورځو ته کتل .

شېرمحمد وتوخل:

__ناوخته دی .

نجلۍ په غریو وویل:

__اخر یې په بلا وخور .

غلې شوه ، بېرته یې شونډې وڅوڅېدې:

__دېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__د څه شي حق ؟

د تورپیکۍ سلکۍ شوې:

—ورور مي د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پري اچول شوی وای .

—پلار دې مړ دی ؟

نجلی سره ساه و اېسته:

—هو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مي بنکاري توپک پاکاوه ، دز شو ، پلار مې په زړه ولگېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې وپشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د توپک خوله ور اړولې وه .

تورپيکې غلې شوه .

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

—هو .

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکې اوږده باڼه سره وروستل .

شېرمحمد وويل:

—ورور دې واده درلود ؟

—نه! تر پينځه وپشت کلنۍ اوبنتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته . يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخورل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېو ويست ، ورور مې سړې وينې کورته راغی ، توپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولويدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې . د لاړې د خرڅ له پاره مې له مورې راپاتې شوې غاړه کې ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوتونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پتولی شي .

تورپيکې سره ساه واخيسته ، غلې شوه .

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلی يودم نکان وخور ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، څړه ، وره څرمبڼکې په ځمکه ولوېده .

شېرمحمد وخنډل:

—يې ازاره ده ، ته ورته وگوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی .

تورپيکې ځمکې ته کتل ، څرمبڼکې په يوه لويشت لور ځای نه شواي ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې ...
نجلی بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته .

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکې سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

—د سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوبښېرم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خور . نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېکانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

غوسې (ډک غر مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ويل يې چې کلاب يې بايد تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې يې په کارېزه کې اچاوه.

تورپيکې غلی شوه.

شېرمحمد په بېره وويل:

__بيا؟

نجلی غړيو واخيسته:

__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن يې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.

شېرمحمد وويل:

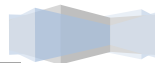
__باران ودرېد ، نه خو؟

نجلی خرمنبکی ته وچې سترگې نيولې وې ، شونډې يې وخوځېدې:

__د تک په وخت يې له پلاره پاتې دوې گوتمې هم ورسره واخيستي ، ويل يې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره يې په غير کې نيولې وم ، ژړل يې ، مساپري ته يې زړه نه کېده. د ورور له تگه وروسته مې د تره زامن هم په تپ تپ (موټرسايکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.

شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې تړلې پښې يې په خټه کې ننوتې. ورو يې وويل:

__خو!

(۹)

شبهه وه ، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرگينې زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شبهه وروسته يې د ورور خوبولى غږ واورېد:

__خوک يې؟

__زه يم ، شېرمحمد!

ځنځير وشړنگېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__خه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېرم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راخه!

تورپيکې انگر ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولگېد ، دواړه په بېړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي ټټې تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوبنو او کاسو ولگېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو گړى

دېوال ته ولاړ و ، ځنگ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خره کې به څو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بېړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې ټوټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته

ورغى.

مور يې په بړسټنه کې ناسته وه ، د ککړۍ په برخه کې يې ټکړى څيرې و ، راوتلي څيرن ، ببر وپښته يې پورته

ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونى دې نشته.

سړي په بېړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسي! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنک دې کړى؟

__نه.

هلک وویل:

__خادر دې چېرته دی؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.

بنځي وویل:

__امانت دې ور وسپاره؟

شېرمحمد وخنډل:

__هو.

__څه يې ويل ، د مړي د وړلو له پاره څه وخت راځي؟

__خدای خبر! ژر.

بنځي بېرست ليرې کړه ، ورو يې وویل:

__زه به دودۍ درته راوړم.

د سړي رنک والوت:

__نه! وړی نه يم.

__زويه! الوکان تيار دي ، په تناره کې به يې تيب کم ، ژر تودپړي.

شېرمحمد وخنډل:

__مور يم ، زړه ته مې نه کيږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ويې نازولم ، سهار يې په پاستي کې لږ کوچ هم

راته ونغاړل ، ويل يې چې ستړي لاره ده ، وړی به شې.

بنځه ولاړه شوه.

د شېرمحمد تندۍ تريو شو:

__وړی نه يم.

بنځي يوه زړه بېرستنه پر توشکه هواره کړه.

شېرمحمد اوږد وغزېد ، څراغ ته يې ور پوکړل ، ورو يې وویل:

__ادې! سهار وختي يو چېرې ځم.

د بنځې حيرانه غږ يې واورېد:

__چېرته؟

سړي وخنډل:

__يو پخوانی ملګری مې وليد ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي ، ويل يې چې دا

ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نيت لرم ، راسره لار شه ، ښه مزدوري به درکم.

بنځي په خواږه خوله وویل:

__وی زويه! وخت خراب دی ، همدا کارېز کني دې ښه دی ، وچه ، لنډه رارسپړي.

شېرمحمد وخنډل:

__زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.

د بنځې خوبولی غږ يې واورېد:

__خدای دې له سختيو وساته.

شېرمحمد پر اړخ رااووښت ، ورو يې وویل:

__ادې! په کور کې خو روڼې دي؟
غور يې ونيو ، خرهاری اورېدل کېده .
پاو ووت ، سړي د کوټې له کونجه پرستن ورواخيسته ، ورو يې دروازه خلاصه کړه ، دباندي سور باد چلېده ،
دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندي انکار سره رڼا کوله ، نورپيکي تناره ته پښې ورغځولي وې .
شېرمحمد پرستنه په غولي کېښوده ، ورو يې وويل:
__هرات ته تک پيسې غواړي .
د نجلۍ ستړی غر يې واورېد:
__يو بنگرې به خرڅ کو .
شېرمحمد په بېره له دالانه ووت .

(۱۰)

یوډم چیغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولکېد ، کوته سرې هوا ونیوله .
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په گوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوتې دروازه خلاصه وه ، باز محمد
غلی په کونج کې ناست و ، سترگې یې ردې راختلې وې .

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

__خه خبره ده ؟

یوډم یې زړه ولرزېد .

د اورلکېد دانه بله شوه ، خراغ ولکېد ، زړې بنځې په وارخطايي وویل:

__خه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

__به ، به ، بلا!

چیغه یې کره!

__په دالان کې بلا ده .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، د کوتې ور یې پورې کر ، په خشکه یې وویل:

__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

بنځې وویل:

__دا نیمه شپه گوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__تړی وم ، له کړي مې اوبه را اخیستې .

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولکېده ، زگیروی یې شو .

د بنځې شونډې و خوځېدې:

__ورور دې سترې دی ، له خوبه یې مه باسه .

__ادي! بلا ده .

شېرمحمد چیغه کره!

__چوپ!

هلک په پرستن کې ننوت .

بنځې خراغ ته ور پو کړل .

بڼه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

__ادي! تړی یم .

خراغ ولکېد .

شېرمحمد په بېره ور وکتل ، بنځې ټکری په وینتو ورکش کړ ، ولاړه شوه .

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

—اوبه زه ورته راوړم.

ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ وړ واخيست ، له کوټې ووت.

تورپيکي پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيږني پرستني په راوتلې سپين مخ لکېدله ، سترگې يې پټې وې. شېرمحمد گړی کور کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه يې تر خولې راووت. زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترگې يې ردې راختلې وې ، نجلی ته يې کتل...بودم يې له خولې څخه راووتل ، رنگه شوه ، سر يې د وره له چوکات سره ولکېد. شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، غبرگ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکي چيغه کړه ، کېناسته ، په بېړه يې خادر ته لاس وړ وغځاوه.

شېرمحمد زړه ښځه په غبر کې واخيسته ، ورو يې وويل:

—څراغ درسره راواخله.

تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل...

سړی له دالانه ووت. نجلی څراغ پسې واخيست.

شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو دوو سترگو يې په گونځې گونځې خادر کې پېچلې نجلی ته کتل...

د ښځې خرهارۍ شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولکېد.

شېرمحمد په بېړه تر دواړو مټو ونيوله. وې ويل:

—پښې يې ټينگې ونېسه!

تورپيکي د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته. تورپيکي په وارخطايي وويل:

—پيريان يې دي؟

کوم ځواب يې وانه وړېد.

د نجلی شونډې وڅوځېدې:

—تندی يې ويني دی.

شېرمحمد څراغ وړ نږدې کړ ، ورو يې وويل:

—صندوق وکوره ، يوه ټوټه پيدا که!

تورپيکي لرکين صندوق ته وړ وښوېده ، دره يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلی يې په څنگ وووله ، هغې پر غولي لاس کېښود.

هلک په بېړه يوه ټوټه وړ پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:

—دا خو پرتوک دی.

تورپيکي په صندوق کې زړې جامې سره وتوشلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوته وړ لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چرمورلې شلگون ټوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې ټوټونه وړ پورته کړل.

بازمحمد لاس وړ وغځاوه ، ټوټونه يې د نجلی له گوټو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.

سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوته وړ واچوله ، غلی کېناست.

تورپيکي ورته ته نږدې ، څر دېوال ته ولي ولگول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلی ته يې په کرکه کتل.

بڼه شېبه ووته ، هلك په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته كتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترگې نيولې وې .
وخت ووت ، چركانو نارې وهلې ، ملا اذان وكړ .
تورپيكي ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ يې له غولي وروپورته كړه ، له كوټې ووته .
پاو ووت ، د بڼخې زگيروي شو ، سترگې يې زڼې كړې ، شېرمحمد ته يې وكتل ، مخ يې ديوال ته ور وگرځاوه .
سړي وويل:

__ ادي! ته سمه نه يې پوه شوې .

بڼخې پزه پورته كش كړه ، غريو واخيسته .

د سړي شونډې وڅوځېدې:

__ زه به ټوله كيسه درته وكم .

بڼخې په نيولي غږ وويل:

__ دا مرداره دې له كومه كړه ؟

ويې ژړل ، ديوال ته ور نږدې شوه .

د شېرمحمد تندۍ تريو شو:

__ خبره خو واوره!

بڼخې ژړل ...

سړي غلي و .

بڼخې په ژړا كې وويل:

__ پزه دې را پرې كړه!

د شېرمحمد شونډې وڅوځېدې:

__ تورپيكي ، نوميري .

بڼخه په خبره كې ور ولوېده:

__ زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميرې نه ، نوم يې هم اخلي .

سړي چيغه كړه:

__ دا دهغه مړي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلي ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله

چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيري . پوه شوې!!!

بڼخې خپل سر ته لاس ور وور ، په نيولي غږ يې وويل:

__ د خلكو خولې به څنگه بندې كړې ، ځوانه نجلۍ دې كورته راوستي ، كوم يوه ته به لويې (قسمنه)

خورې چې راتښتولې دي نه ده .

شېرمحمد غولي ته كتل .

بڼخې وويل:

__ همدا اوس يې له كوره وباسه!

سړي چيغه كړه!

__ چېرته لاړه شي!

__ بلا مې ورپسې ، مور خو يې ذمه نه ده اخيستي .

شېرمحمد وويل:

__گوره ادې! له خدایه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چهرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وگورو ، که خدای کول ، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره ویاسم ، تر هراته به ورسره لار شم ، ثواب دی ، څوک خبریږي ؟

بنځه په خبره کې ور ولوېد:

__ولې! له لوتي خو نه ده پیدا! پلارگنې لري ، ته یې بدې کولای شي ؟

__هغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبریږي .

بنځه ورور ورو سونگېدله...

بازمحمد وتوخل .

شېرمحمد وویل:

__وه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترگې ور واړولې .

شېرمحمد چوترې ته لار ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده . سړي په یخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت .

ښه شېبه ووته ، د لمر ژپړې ، بېسپکه وړانگې د پردې پر پاسنۍ برخه لکېدلې . زړه بنځه هماغسې پرته وه ، سړی په برستن کې ناست و ، هلک هم لږکین صندوق ته ولي لکولې ول ، غولې ته یې کنل... د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ کلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیالې وکړنکېدې ، سړي په بیره له سره برستن لیرې کړه ، پر دسترخوان څو پاسټي ، پیالې او توره جاجوشه ایښي ول .

تورپیکۍ په ریزدېدلې غږ وویل:

__بوره مې پیدا نه کړه!

بنځې ور وکتل ، چیغه یې کړه:

__ووزه بشرمې نجلۍ ، په کور هم راکډه شوې!

تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته .

بنځې بېرته مخ دېوال ته ور وگرځاوه .

شېرمحمد ورو وویل:

__بوره را واخله .

باز محمد له تاخچې زنگنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان یې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست .

سړي پاسټي ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، یو سوخېدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده .

وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله .

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لار . هرڅه منظم وو ، غابونه پرېښخل شوي ول ، پلاستیکی فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و .

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جگو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په ابرو توره وه ، ورو یې وویل:

__لمر راوخوت ، نن تگ نه کیږي .

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه .

شېرمحمد سور اسوولی ویست .

نجلۍ وویل:

__ تاسو ته مې غم جوړ کړ .
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه .
سړی کېناست ، پيال يې له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل :
__ اډې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
بنځې حرکت ونه کړ .
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل :
__ لالا! کلېمېر خبر دی .
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترگې يې ردې راختلې وې .
شېرمحمد وويل :
__ له کومه ؟
__ ويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولي کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په
سرای کې يې نجلۍ لېدلې وه .
زړې بنځې په غريو کې وويل :
__ اوس مو مخ تور شو .
د باز محمد شونډې و خوځېدې :
__ کلېمېر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل :
__ تا څه خواب ورکړ ؟
__ هيڅ! منډه مې راواخيسته .
زړه ښځه اوږده وغزېده ، سونکي يې شو ، پرستن يې پر سر ور کش کړه .
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنگ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انگر دروازه
نېمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل :
__ د کلېمېر وره خور ده ، وايي چې يو اورلکيت پور راکه!
د انگر د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بېړه له ورسۍ وړ وکتل ، وره نجلۍ په انگر کې ولاړه وه ، بېر ، سره
نښتي ژير وپښته يې ول ، شاوخوايې سترگې اړولې .
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته :
__ ووزه له کوره!
نجلۍ په بېړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندۍ يې ددروازې له پلې سره ولگېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له
انگره ووته .
شېرمحمد په غوسه وويل :
__ د سپي لور يې د جاسوسۍ له پاره راليرلې وه .
د بنځې ژغونۍ غږ يې واورېد :
__ خپله لمن مو په خپله په سر راواروله .
شېرمحمد چيغه کړه !
__ بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
بنځې ژړل ، باز محمد لږزې اخيستی و .

شېرمحمد په خشکه وويل:

__ولي داسې راته ولاړ يې ، سره غرمه دې كړه ، بلا وهلى يې ، غوا له لورې مړه شوه.
هلك په بېره له كوټې ووت.

سړى په خپل ځاى كېناست ، سر يې پر زنگنو ولكاوه.

بنځينه غږ يې واوږد:

__د بازامد مورې!

زړه بنځه په بېره كېناسته ، تكړى يې په سر سم كړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسى. ته ورنږدې شو ، په انگر كې چاغې بنځې د ورې نجلۍ لاس نيولى و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې بنځې په كيله من انداز وويل:

__د خداى پار دى ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواره خوله وويل:

__د گل مېر مورې! خدايکه يې لاس ور وړى وي.

چاغې بنځې د ورې نجلۍ پر تندي لاس كېښود:

__وى ترورې! دا نجلۍ خو دورواغ نه وايي ، تندي ته يې وگوره ، څومره پرسيدلى دى.

زړه بنځه ور مخته شوه ، نجلۍ يې پر تندي ښكل كړه.

چاغې بنځې يودم وخنډل:

__هغه نجلۍ څوك ده ؟

زړى بنځې په بېره وويل:

__كومه نجلۍ ؟

__وى ترورې! ځان ولې ناكاره اچوي ، په خپله مې له بامه وليده ، نكه سپينه ، نړۍ نجلۍ وه ، په چوتره كې

يې پيالې پريوللي.

زړه بنځه وارخطا شوه:

__هغه ، هغه ،

شېرمحمد په منډه له كوټې ووت ، په چوتره كې ودرېد ، چيغه يې كړه!

__ته يې څه كوي ؟

چاغې بنځې په خپل مخ تكړۍ وركش كړ ، په وېرېدلي غږ يې وويل:

__وى وروره! پوښتنه خو بد كار نه دى.

شېرمحمد چيغه كړه!

__په تا پورې اړه نه لري ، ووځه له كوره!

بنځې وره نجلۍ له لاسه ونيوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه بنځه د چوترې پر ژۍ كېناسته ، سر يې وڅرېد ، يو دم يې وژړل.

شېرمحمد ورمير كور كړ. تورپيكي د دالان په وره كې ولاړه وه ، ځان يې په ځادر كې پېچلى و ، وارخطا

ښكارېده.

شېرمحمد د انگر دروازې ته وكتل ، دوه تنكي ځوانان په كوڅه كې ولاړول ، نجلۍ ته يې وچې سترگې نيولې

وې.

شېرمحمد تر چوتري کښته شو ، ځوانانو منډه واخيسته ، سړی ورغی ، دروازه يې پورې کره. نېغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته يې گام واخيست ، زړې ښځې ورته وکتل ، يودم ولاړه شوه ، د سړي له گوټو يې تور خیرن ټيکری ويست ، په غوسه يې وويل:

__دا زما ټيکری دی.

شېرمحمد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د چوتري پر ژی کښاست ، ورو يې وويل:

__ادي! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی؟

زړې ښځې په حيراني ورته وکتل.

د سړي سر وڅرېد:

__ته ووايه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

ښځه غلي وه.

شېرمحمد سور اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

تر دېرشو اوښتی يم ، خو تر اوسه يوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خدا هم ورغلي وې ، زما په پزه پورې يې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه يم ښکل کړی. ته ووايه! کوم رنگ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

شېرمحمد غلی شو ، ترڅه موسکا يې پر څرو شونډو وغځېده ، ورو يې وويل:

دا نه چې زه نه لرم ، څوک مې نه خوښيږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلاى ، فکر رالويږي چې ټوله دنيا راپورې خاندې ، ان په ورکتوب کې به مېړو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به يې بد راتلل ، ليرې به رانه گرځېدې ، اوس هم په کلي کې يواځې ټوکو ته جوړ يم ، که په جومات کې د بدرنگۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شميرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله؟ ته ووايه! په يوه شپه کې بيا بل نارينه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انگر دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترگو کې اوښکې راتولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل يې!

سړي دروازه خلاصه کړه ، زړه يې ولرېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زړې ښځې ته يې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لور غږ وويل:

__راځئ!

بودا تر مخ و ، لکړه يې لکوله ، دوو نورو له عمره پخو سرو ټيټ سرونه نيولي ول.

بودا چوتري ته ودرېد ، شېرمحمد تر وليو ونيو ، سړی پر چوتره وخوت. په رېږدېدلي غږ يې وويل:

__شېرمحمد زويه ، دا ځای ښه دی ، پيتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راويستل ، بودا لکړه ديوال ته ودروله ، بالښت ته کښاست ، دوو نورو کليوالو مخامخ پلټی ووهلي.

شېرمحمد په ولاړو وويل:

__څه رنگه چای ، تور که شين؟

بودا وټوخل ، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

__همدا اوس له جايو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کښه زويه! يو څو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستيکي فرش کښاست.

ټول غلي ول .

بودا وخنډل ، په خندا کې توخي واخيست ، ورو يې وويل:

__ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کدې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه .

د شېرمحمد سر وڅرېد .

بودا په رېږديدلي غږ وويل:

__ زويه! دا رښتيا ده ؟

شېرمحمد ځمکې ته کتل ...

مخامخ ناست ډنگر سړي وويل:

__ د بازميز زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انگر له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه . نښه

يې دا چې څادر يې اغوستی و .

شېرمحمد په غوسه ور وکتل .

بودا وويل:

__ زويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يو بل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی

له ليرې راکې ښکاري . دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي .؟

د شېرمحمد شونډې وڅوڅېدې:

__ دا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راويست .

د کليوال سترگې ردې راوختې .

بودا په بېره وويل:

__ نو دلته څه کوي ؟

__ زه هلته ورغلی وم .

کليوالو په حيرانۍ ورته کتل ...

بودا وويل:

__ تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟

د شېرمحمد سر وڅرېد:

__ کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وایم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی ، نجلۍ

هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور

واده ده .

شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې .

بودا په تريو تندي وويل:

__ ښه دي نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه .

شېرمحمد غلی و .

يوه کليوال وويل:

__ اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پته درېسې راغلې

وه .

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

— وژني يې .

هماغه سړي وويل:

— دا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني .

شېرمحمد ځمکې ته کتل .

بودا وويل:

— نظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، وينې به تويې شي .

شېرمحمد غلی و .

بل کليوال وويل:

— ارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!

شېرمحمد په بېره سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:

— بدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست .

بودا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديلي غر يې وويل:

— مور غاړې درباندي خلاصې کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوړه ، دا خلک اخر خبريږي ،

بيا به اوبه له ورځه تېرې وي .

شېرمحمد غلی و .

کليوال له انگره ووتل .

زړه ښځه راغله ، په جوتره کې کيناسته ، په چيفو چيفو يې وژړل .

شېرمحمد ځورند سر ناست و .

تورپيکې له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه .

باز محمد له اوبو ډک سطل غوانه کېښود . سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:

— زما پټکې راواخله .

هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيفه کړه!

— لالا!

شېرمحمد په منده ورغی ، نجلی پر تړلې بستره ناسته وه ، سترگې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله

يې ، خپلې سپينې زڼې ته نيولې وه .

سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوکي ونيوله .

شېرمحمد ورو نجلی ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده .

سړي په بېره د هغې پرسر گوټې وټبولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو وينستو بوی ته .

زړه ښځه پر نجلی و پر بوټه ، پر اړخ يې واړوله ، د هغې په تورو پيچلو وينستو کې يې کوټې ننه ايستې ،

نجلی سترگې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيفو چيفو يې وژړل .

ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو .

انگر ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه . شېرمحمد له ورسې سر ور ويست ، ويې ويل:

— له بازمامده خطايي ټک وشو .

يوه کليوال ور غږ کړ:

— څوک خو به ژوبل نه وي .

— نه .

دواړه له انگره ووتل.

شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لږزېده.

سړي وويل:

__د انگر دروازه و تړه.

هلک له کوټې ووت.

شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوتو نيولی و. جت ته يې سترگې وړ واړولې ، له ټوټې تړلې مسطح يوه لويشت سوری وه.

تورپيکې خپل تندى د بنځې پر تتر ايښى و ، په چيغو چيغو يې ژړل....

ښه شېبه ووته ، نجلی په ژړا کې وويل:

__زه ځم.

ټول غلي ول.

تورپيکې ولاړه شوه ، خر څادر يې په غاړه کې پروت و.

شېرمحمد وويل:

__ته به هېچيرې هم نه ځې.

نجلی له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:

__له پونټوب مه کوه.

څنگ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انگر تر دېوال وړ هاخوا ، پر بام ولاړه وه.

شېرمحمد ، نجلی تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.

تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...

سړی پر تړلې بستر ه کېناست ، د زړې بنځې په سترگو کې اوبښکې راټولې وې.

تورپيکې په ژړا کې وويل:

__تاسو ته مې غم راوور.

ښځه غلې وه.

شېرمحمد وويل:

__اوس په دې خبرو پسې مه گرځه! سبا به څو.

ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلی په لوڅو اوږو تور ، خيړن ټکری ولوېد.

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالۍ په بازار کې د سرک دواړو غاړو ته خر دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرگينې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنگکونو پورې غوښن ورنونه راخرېدل ، خو کامه ليرې څلور... پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو خرېدلو غوښو ته يې مړې سترگې نيولې وې .
 شېرمحمد د سرک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دوږې روانې وې ، دورې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنگ په خاورو لرلې سراچه موټر ودرېد . موټروان د څنگ بښنه کښته کړه ، ورو يې وويل:

__ بشار ته څي ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول .

شېرمحمد وويل:

__ له ما سره سپاه سره ده .

__ موټروان وخنډل:

__ وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو .

__ نه! ځای تنگ دی .

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

__ موږ به مخته لاړ شو .

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپيکې خر دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکړی کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټي (څپلکې) يې په پښو وې .

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلی راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلی کېناسته .

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلی په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخور ، ورون به يې د سړي له وړانه سره ولکېد .

موټر پاخه سرک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور کوټې فاصله وه .

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني بشار ته ورسېدل . نېغ زرگړی ته لاړل او د سرو زرو يو بنکړی يې خرڅ کړ .

د کندهار تر ادې يې پلي مزل وکړ ، په اده کې لوی... واره موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته گرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې .

__ کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو . له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيماً موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېږي .

موټروان نارې کړې!

__ کندار ، کندار....

يو چا وتوځل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بودا سترگه ورته ټينگه کړه . دی ورغی ، بودا وويل:

__ پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل .

سړي پيال له چايو ور ډکه کړه ، د لاس گړۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__اوو بچو ته له کابلې بسونه رارسېږي ، سیده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سبتونه هوسا دي.

بودا په پلاستيکي خیرن غاب کې د اېنې ډوډۍ څنډه وړ پرې کره ، ورو يې وويل:

__زه هم هرات ته ځم. سره ملکري به يو.

شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.

شېرمحمد وويل:

__ورې يې ؟

کوم خواب يې وانه وربد.

سړي سر هسک کړ ، تورپيکۍ د لرگين تخت تر څنګ تورو بويناکه اوبو ته کتل .

شېرمحمد وويل:

__وخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.

نجلۍ تکان وخوړ:

__څه ؟

__له بيکا راهيسې مو څه نه دې خوړلې ، چای به راوغواړو.

نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لور غږ يې وويل:

__کباب ، قابلي ، کرايي ، څه شی درته راوړم ؟

سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل .

هلک له هماغه خايه ناره کړه!

__دوه چايه!

شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولکوله ، تر څنګ يې تورپيکۍ

ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکارېدله ، غوږ يې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو وښتو څوکې يې

سوځېدلې وې.

شېرمحمد مخ واراوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسهال تاو و ، نجلۍ ته يې

وچې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:

__تکړۍ دې سم که!

نجلۍ په بېره غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واولې ، غلې کېناسته.

هلک پر غولې دوه واړه کيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منډه غبرګې چاينکې او په پلاستيکې غاب کې وچه

ډوډۍ راوړه.

شېرمحمد دواړه کيلاسونه له چايو ډک کړل ، وېي ويل:

__د خدای فضل درباندي وشو. مړه وې.

نجلۍ کيلاس له ځمکې وړ پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:

__تاته مې بدي پرېښوده.

شېرمحمد وخنډل:

__بدۍ ته پلمه نه پيدا کيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

د تورپيکي سر وڅرېد.

د يوه هلک ږغ يې واورېد:

__ژاولې اخلي؟

شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنکر هلک په لاس کې ژاولې نيولې وې.

شېرمحمد وويل:

__ژاولې درته واخلم.

تورپيکي سر پورته کړ ، نړۍ موسکا يې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته يې سر وڅرېد:

شېرمحمد وخنډل:

__احسان نه درباندي اچوم ، خپلې پيسې دې دي.

تورپيکي څه ونه ويل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوت ونيو ، يو پاکټ ژاولې يې نجلۍ ته نږدې پر

غولي کېښودې.

نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ يې په موت کې ټينک ونيو.

شېرمحمد وويل:

__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی؟

تورپيکي ورته وکتل:

__نه پوهېرم.

سړي په حيرانۍ وويل:

__نوله کومه به يې پيدا کو؟

نجلۍ وويل:

__تېرکال مې خور راغلې وه ، ويل يې چې کور ته نږدې يې څو هسک منارونه دي.

د بودا غر يې واورېد:

__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له ليرې ښکاري.

شېرمحمد ور وکتل ، بودا په وره کتابچه کې څه ليکل.

تورپيکي په تېټ غر وويل:

__ته هرات ته تللی يې؟

__نه.

دواړه غلي شول.

بودا په بیره بوتونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__بس راغۍ.

شېرمحمد د هوتلي شاگرد ته پيسې ورکړې ، دواړه له تخته کېښته شول. بس پر پاخه سپرک ولاړ و. درې سره

ور وختل ، موټر ډک و ، يواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سيټ ته ځانونه ور

ورسول ، تورپيکي ښيښي ته ور وښوېده ، بيا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بودا ځای ونيو.

بس يوه شېبه ولاړ و ، وروسته يې حرکت وکړ.

شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنگ دهلبز غونډې و ، دواړو غارو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ،

له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شني چادري او رنگه ټکري هم ښکارېدل.

تورپيکي تر ټينډي د باندې کتل ، بس لمر لوږدو خواته گړندی روان و ، خر کورونه ، شنه باغونه ، سپرې پخڅې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل... وروسته سپره دښته راغله ، کله کله به د اوبسانو کتار تېر شو ، کوچيانې به چاپکې ورسره روانې وې ، د گڼو کميسونو گردې لمنې به يې خوځېدلي .

يو ساعت وروسته ، موټر په يوه خر بازار کې ودرېد ، کلينر په لور غږ وويل چې د بس د ماشين د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي .

څو تنه له څوکيو پورته شول ، شېرمحمد تورپيکي ته سترگې وړ وړولې ، ورو يې وويل :
_ څو ؟

دواړه له موټره کښته شول . يو کوچينی بازار و ، دواړو غاړو ته يې خر دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسايکل غرهاری شو .

شېرمحمد يوه دوکان ته ور وگرځېد ، څو مالتي يې په پلاستيکي خطله کې واچولې ، راغی ، دواړه د يوه پلچک پر راوتلي هوار سيميت کېناستل . سړي يوه مالته سپينه کړه . تورپيکي ته يې وکتل ، د سپينې ښکې غونډې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه . هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل .

شېرمحمد وويل :

_ دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده . غر ناور نوميرې . څوکي يې کال دوولس مياشتې سپينې وي .

له دې سره يې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونيوله . تورپيکي يوه مالته ور واخيسته .

شېرمحمد وويل :

_ په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي . زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی يم . له ډېرو کارېزونو مې خټې را اېستلې دي .

تورپيکي ته يې وکتل ، هغې مالته خوړه . موټروان هارنونه وهل ...

(۱۲)

هوټلي وويل:

__ يواځې يوه تشه كوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ كرايه درباندي راځي .
شېرمحمد ، نجلۍ ته وكتل ، هغه غلي ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترگې نيولي وې . د تلويزيون پر پرده څو نجونې څرخېدلې ...

هوټلي وويل:

__ څه وايي؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__ څه؟

__ كوټه نيسي؟

__ هو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم وړ واخيست . ورو يې وويل:

__ نوم دي؟

شېرمحمد

__ ولد؟

__ څه

__ د پلار نوم؟

__ گل محمد

__ دا نجلۍ څه نومېږي؟

د شېرمحمد تندي كونځې پيدا كړې:

__ څه يې كوي؟

هوټلي وخنډل:

__ مور بايد د هر مسافر نوم او ادرس وليكو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي .

شېرمحمد وويل:

__ تورپيكي .

د پلار نوم؟

__ نه پوهېږم .

هوټلي په حيراني ورته وكتل .

شېرمحمد وويل:

__ د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لري؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، وېې پوښتل:

__ دا نجلۍ دې څه ده؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__ هيڅ ، نه ، نه ، ښځه .

تورپيكي په بېرته مخ وړ واړاوه ، د گروپ په ژېره رڼا كې يې بغور (انكي) سره ول ، سر يې وڅرپد .

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون گوشۍ وروپورته كړه . ورو يې وويل:

__ لاندې راشه!

شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

لند وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې تيمت سرې پر زينو راکښته شو ، هوتلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سرې شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
__ تذکره لري؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...

سرې بله پوښتنه وکړه:

__ دا نجلۍ دې څه کيږي؟

د شېرمحمد سترگې رډې راوختې ، تورپيکۍ يې تر مت ونيوله ، دواړه د لويې ښېښه يې دروازې خواته روان شول.

سرې پسې غږ کړ!

__ هي! چېرې څې؟

شېرمحمد مخ ور وانه راوه ، ده هماغسې د تورپيکۍ مت ټينگ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.

هماغه سرې چيغه کړه!

__ ودرېره! نجلۍ دې رانښتولي ده!

شېرمحمد پښو ته زور وکړ ، تورپيکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيږن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولکېده ، مالکه باد باد شوه.

دواړه تر ښېښه يې دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سرک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د څنگ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
__ هي ، لوده ، دهاتي.

شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سپرې يې د سوځيدلي رېر له بويه ډکې شوې. دواړه تر سرک پورې وتل. په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بېره شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د گروپونو ژېرې او سپينې رڼا وي ښکارېدلې ، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په ميايل خبرې کوي.

شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سرې پسې يې گړندي گامونه اخيستل....

دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سرک په مخه ورغی ، سرې د نجلۍ مت پرېښود ، لند راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترگو ولکېده ، گامونه يې ورو کړل ، يو کوچيني موټر ، په چټکۍ تر څنگ تېر شو.

شېرمحمد سره ساه واخيسته ، دواړه د سرک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د خپلو بوتونو او څپلکو د تليو ټکا اوږېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېره رڼا د تړلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولکېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.

ځای ځای به درې ، څلور منزله تامپرونه په مخه ورغلل ، په ځينو کې به د گروپونو ژېرې او سپينې رڼاوي ښکارېدلې.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورپيکۍ ودرېده ، په نيولې غږ يې وويل:

__ چېرې څو؟

د شېرمحمد سر وڅړيد.

نجلۍ تر پاڅه لښتې توپ کړ ، د دوکان پر سيميتي زينه کېناسته.

شېرمحمد يوه شېبه غلۍ و ، بيا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ويښتو يې د گروپ ژپړې رڼا ته سره لمبه کوله.

شېرمحمد د نجلۍ تر څنگ کېناست ، ورو يې وويل:

__زه نه وم ملامت ، هوټلې شکي شو ، له مجبورۍ مې (د بنځې) نوم واخيست.

تورپيکۍ په غريو کې وويل:

__کاشکې له هغه سپين ږيري سره تللي وای ، څومره ټينگ شو ، ويل يې چې خپل کور يې دی. اوس به په دې نيمه شپه کې څه کوو؟

شېرمحمد غلۍ و.

له مخامخ کوشې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکينۍ سپي ودرېد ، نورو سپيو هم پښه ونيوله ، يوه شېبه يې په پياده رو کې ناستو بنيادمانو ته وکتل ، بيا د يوه موټر تېزه رڼا پرې ولگېده. سپيو حرکت وکړ ، د سرک په مينځ کې مخ کېننه ليکه روان شول ، سرونه يې څرېدلې وو.

يو موټر ښويه تېر شو ، خو يودم يې برېک ونيو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی يوه شېبه پر سيميتي زينه دوو ناستو کسانوته وکتل ، يودم يې وخنډل ، د موټر ټايرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوکۍ راووت.

بېرته چوپه چوپټيا شوه. يواځې د تورپيکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو يې واچاوه. تورپيکۍ پورته وکتل ، د گروپ په ژپړه رڼا کې يې شنې غټې سترگې وځلېدې. بېرته يې سر تيت شو.

شېرمحمد وويل:

__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساره دي. بايد يو ځای پيدا کو.

نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پياده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، ليرې ، د دوکانونو په مينځ کې ژپړه لويه ښيښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وگرځېدل. غټ گروپ راخوړند و ، ژپړه رڼا ، لاندي پر تور سرک پرته وه.

شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښيښه يې لاس تېر کړ ، خوله د مينځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندي يې پر ښيښه ولگاوه ، د اوبو څاڅکي ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالينچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ، ور هاخوا د لرکي کوچينۍ صندوق خلاصه خوله پروت و.

يو تيت خوبولی ږغ يې واورېد:

__نان نيست.

شېرمحمد ښيښې ته نوک ونيو ، ورو يې وټکوله.

دا ځل له دننه پر ښيښه يو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنگره پکه ککړۍ ، وړې چوڅنې سترگې او سپينه اوږده ږيره ښکاره شول .

بودا خپلې سترگې وموښلې ، په غوسه يې وويل:

__کپه نيمفامي ، نان نيست!

يودم غلۍ شو ، په څر څادر کې پيچلې نجلۍ ته يې وکتل.

بودا لويه ښيښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپيکۍ پر مخونو توده هوا ولگېده.

بودا وویل:

__مسافر استین؟

شهرمحمد د (هو) په نښه سر و خوځاوه.

بودا ولاړ شو ، د څنګ دروازه یې خلاصه کړه ، ورو یې وویل:

__بیاین ، هوا سرد است.

دواړه نانوايي ته ور ننوتل.

بودا په بیره زړه پرستنه تر کونجه ونیوله ، توشکه یې ور واخیسته ، د تناره تر څنګ یې وپړه کړه ، ورو یې

وویل:

__بشینین.

دوی کېناستل.

بودا د بالښت تر څنګ ایښي خولی ور پورته کړه ، پر سر یې کېښوده ، و یې ویل:

__از کجا آمدین؟

کوم ځواب یې وانه وړېد.

ويي خندل:

__پشتون استي؟

شهرمحمد لنډ ځواب ورکړ.

__هو.

بودا هماغسې په خدا کې وویل:

__فارسي میفامي؟

ځواب یې وانه وړېد.

__د کوم وطنه راغلي یې؟

__له غزني.

د بودا خدا زور ونيو ، په خوند یې وویل:

__شه ، شه ، شه ، د زیارتونو وطن راغلی یې.

یو دم یې خپل ښی لاس د سلامی په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.

__سلام ، سلام ، زیارتونو ته سلام.

لاس یې کېښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو یې وویل:

__مسافر خانه ته چرا نه یې تلی؟

شهرمحمد وویل:

__پیدا مو نه کړه ، نابلده یو.

تورپیکي ور وکتل ، د شهرمحمد سر وڅړېد.

بودا وخنډل:

__دودی مو خورلی دی؟

__نه!

__نن له غزني راغلی یې؟

شهرمحمد وویل:

__ هو ، سهار لمانځه مال له كوره راووتو ، ټوله ورځ مو منزل وكړ ، هرات ته د شپې په دولسو راوړسېدو .
بودا مخامخ پر دېوال را څرېدلې خېرن ساعت ته وكتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، څنگ ته اېښی
تر موز يې راواخيست ، خېرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډكې كړې ، دوې ، درې
وچې سړې دودۍ يې پر اخبار كېښودې. ورو يې وويل:
__بخور!

شېرمحمد وچې دودۍ ته لاس ور تپت كړ .

تورپيكي ورو وويل:

__ورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟

شېرمحمد ور وكتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو كې سرخې ښكارېده .

شېرمحمد وخنډل:

__اصلي نوم يې څه دی ؟

__مامد حنيف ، انجنير دی!

بودا وخنډل:

__په څوك پسې گرځي ؟

شېرمحمد وويل:

__خور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درك يې نه شو مالومولی .

د بودا خندا زور ونيو .

__هرات لوی شار است ، اکه ادرس نه وي درسره ، نه شي پيدا كولاى .

تورپيكي يې په خبرو كې ور ولوېده:

__د كور تر څنگ يې هسك منارونه دي .

بودا هماغسې په خندا كې وويل:

__هلته خو زياد كورونه وجود شته . خير ، منارونه پيدا كول اسان است ، هر ټكسي وان ته ووايي ، رسوي .

دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټكا اورېدل كېدله ، كله كله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته

شو .

(۱۳)

شهرمحمد چټکه وخوره ، د لاود سپيکر تېز غږ يې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکي تناره ته نږدې پرته وه ، خر څادر پرې هوار و. بودا هم له ډک تشت لندو ورو څخه کوچيني دغالي (پېرې) بېلولي.

شهرمحمد کېناست ، لونگي يې تر سر تاو کړه.

د بودا خوبولي غږ يې واورېد:

__خوب وکړ؟

شهرمحمد سترگې وموښکلې:

__هو

بودا وويل:

__اوس شاگردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاره شي.

شهرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر نښينه يې لاس تېر کړ ، د باندې لاتياره وه. ورو يې

وويل:

__تورپيکي!

نجلي وېده وه.

سړي خپل غږ په زوټه کړ!

__تورپيکي!

څادر وښورېد.

شهرمحمد وويل:

__سهار دی ، خو به ، نانوايي ته خلک راځي.

نجلي کېناسته ، ټکړی يې پر سر سم کړ.

بودا وويل:

__ټکسي موټروان منارونه مالوم دي.

شهرمحمد بودا ته لاس ورکړ او له نجلي سره يو ځای له نانوايي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستوري

خلېدل ، سور باد چلېده.

دواړه د سرک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کړبڼنده اواز پورته شو. دوی تر سرک

واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اور ده جارو سرک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنگ ارت جهمر اغوستی و ،

هماغسې يې سرک جارو کاوه.

شهرمحمد ورو وويل:

__منارونو ته کومه لاره تللي ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سرک واوښتل. دوه سرکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه يې پاني بوتې او لغږ نيالکي ښکارېدل.

ور هاخوا د گروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.

دوی ښه شېبه منزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د

پورته کېدو کړبڼنده اوازونه پورته شول.

يو ځای له يوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځينې په پټو گانو کې پټ ول ، نورو يې د خپلو جهمپرونو او کورنيو په جيونو کې لاسونه ننه ايستي وو. ټول ځورند سرونه تېر شول. شېرمحمد پښه ونيوله ، تورپيکي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__جومات دی ، زه به خدای ياد کم.

نجلی د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو گامه واخيستل ، کرپ شو ، شاته يې وکتل ، تورپيکي ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلی ته يې وچې سترگې نيولې وې. بېرته ورغی. تورپيکي ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سرک پر ژۍ روان شول. د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنگ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنگ کېښته شول. منارونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. څو لاندې کورونه لا په سيوري کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سرک يو يو موټر تېرېده.

ځينې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وگرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراره ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ. وروسته له تورپيکي سره يو ځای تر پاخه سرک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه. دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وړي ول ، تودې دودۍ يې راواخيستې ، په کوڅه کې د يوه بند دوکان مخې ته درلکي پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه دودۍ يې خوره.

شېرمحمد نجلی ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:

__بخني دې کيرې؟

تورپيکي د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له دودۍ څخه وړه گوله ور بېله کړه. نږدې نارو شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

دواړو ور وکتل ، يو بودا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زرو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (خپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بودا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه وکړه. بودا درېيمې دروازې ته گوته ونيوله.

تورپيکي په چټکي ور مخته شوه. په بیره يې وويل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بودا وخنډل:

__ها ! پشتون است.

تورپيکي په لاس کې نېولې دودۍ پر اوسپنو کېښوده. منده يې واخيسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلی ټکری په غاړه کې پروت و ، تور پېچلې ويښته يې پورته پورته غورځېدل..

کرپ شو ، په لرکيني دروازه نوتوه.

بودا نارہ کره.

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

کراچی حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه . توده دودۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينکي يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکي احساس ور لوېدلې و.

تخت ته ورغی ، خادر يې ورپورته کړ ، سترگي يې له اوبنکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، ځنځير لا تال خور.

يو دم تېرې چيغې شوې ، دروازه په تېزۍ خلاصه شوه ، تورپيکي په منډه کوڅې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنگر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لارې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځي.

تورپيکي ، تېټ سر ، غلې ولاړه وه ، له څيرن تور تېکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

__پام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنگر سرې په خبره کې ور ولويد:

__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شواي ټکولای؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکات سره ولگېده.

تورپيکي وارخطا وه ، ټکری او لهن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلی خورند سر پسې روانه شوه. دوی د کوڅې تر پايه پته خوله ول.

شېرمحمد وويل:

__خوا مه بدوه.

ځواب يې وانه وړېد.

شاته يې وکتل ، تورپيکي خورند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلی ژړل....

سړي وويل:

__زړه دي مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

تورپيکي شپې سترگې ور واړولې ، بغور يې لاندې ول.

شېرمحمد وخنډل:

__زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلی سر وڅرېد.

شېرمحمد وويل:

__هه! واخله.

تورپيکي ور وکتل. سړي توده دودۍ ورته نيولې وه.

نجلی په غريو کې وويل:

— زره ته مې نه کيږي.

د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلی دودۍ ور واخيسته.

ورو يې وويل:

— زما له لاسه سپک شوې.

شېرمحمد وخنډل:

— دا خبرې راځي.

حرکت يې وکړ ، خو گامه يې واخيستل ، غور يې ونيو ، د سرک پر ورو تېرو د چوتو د لکېدو اوازونه ورپسې ول.

دوی تر يوولسو بجو په کوڅو کې وگرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر يو چا مشوره ورکړه چې نوې بناړ ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.

دواړه په تکسي کې کېناستل ، شل دقيقې وروسته په نوې بناړ کې ول.

بنکلي سيمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې يې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځينو کورونو مخې ته د لرکي غرغړې بنکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.

شېرمحمد يوې غرغړې ته ور وگرځېد ، د انجنير حنيف پوښتنه يې وکړه ، منفي ځواب يې واورېد.

بلي کوڅې ته لاړل ، له يوه بنکلي درې پوريزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکينۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنير حنيف نوم واخيست ، ويې ويل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.

دوی د غرغړې تر يوې بجې سرگردانه ول ، خو کوڅې يې وکتې ، نتيجه يې مالومه نه شوه.

دواړه ستړي ستومانه يوه پوخ دېوال ته کېناستل ، يو وسلوال راغی ، له هغه ځايه يې ولاړ کړل.

په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې يو رنگ بنکارېدلې ، نورې جامې يې په تن وې ، پر ويښتو يې سپين لنډ ټکري پراته ول. له هرې يوې سره بکس بنکارېده.

تورپيکۍ په بېره له يوې نجلی وپوښتل:

— مامد حنيف پيژني؟ انجنير دی.

نجلی په حيرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.

نورې نجوني په مخه ورغلې ، هماغسې جامې يې اغوستې وې ، خبرې يې کولې ، خنډل يې...

دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجوني ډېرې شوې ، ټولې د يوه دوه منزله لوی تامير له عمومي دروازې راوتلې.

مختلفې ونې يې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو يو رنگه جامې اغوستې وې.

تورپيکۍ سپين دېوال ته ولي ولکول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو يې وويل:

— مکتبۍ دي.

تورپيکۍ سور اسوبلی ويست:

— زما د خور لور هم مکتب ته ځي.

غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلی ته په څير څير کتل....

مخامخ دوه له عمره پاخه نارينه را روان ول.

شېرمحمد وويل:

— زره به د انجنير حنيف پوښته وکم.

ولاړ شو.

تورپيکي غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجوني ورته ودرېدې .
تورپيکي مخ ور واړاوه ، يوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وويل :
__خوک غواړې ؟
تورپيکي په بېره خواب ورکړ ؛
__انجنير حنيف پيژني ؟ دلته په يوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی .
نجونو يوبل ته وکتل ...
تورپيکي وويل :
__خور مې ورته ناسته ده .
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) خواب ورکړ .
دوهمې نجلۍ چې مخ يې د نوې خوانۍ په دانو ډک وو ، وويل :
__وينته دي توني کرېدې ؟
تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل ...
له ونې لوړې نجلۍ وخنډل :
__کليوال خلک توني نه پيژني ، وينته يې خدايي همداسې ښکلي او زېره دي .
درېمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده :
__دا طبيعي ښايست لري ، ته ورته وگوره ، تکی شني سترگې يې دي ، نری پزه او وره خوله . ما په تلويزيون کې کټ مټ ددې په شېر نجلۍ ليدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه .
تورپيکي په حيرانۍ ورته کتل ...
له ونې لوړې نجلۍ وخنډل :
__بس ! يواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدايکه يې په ټول هرات کې جوړه پيدا کې .
نارينه دروند غږ يې واورېد :
__نه يې پيژانده .
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وڅرېد .
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، ورې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه يې وخنډل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونيول .
تورپيکي په بېره ولاړه شوه ، شني ، غټې سترگې يې ردې راوختې ، په غوسه يې وويل :
__ولي خاندی ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښايسته دی .
ټېټه شوه ، وره ډېره په گوتو ورغله ، نجونو منډه کړه .
شاوخوا يې وکتل ، خو نجوني ولاړې وې ، په حيرانۍ يې ورته کتل ...
شېرمحمد ته يې سترگې ور واړولې ، ځمکې ته يې کتل ، حرکت يې نه درلود .
د تورپيکي شونډې وڅوڅېدې :
__د سپي لورانو .
يودم يې سرې تر لاس ونيو ، په زوټه يې وويل :
__خه ! له دې ځايه ځو .
حرکت يې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و .
تورپيکي له ځان سره دوښمنه ...

یوډم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، گوتې یې سستې شوې . سر یې وخرېد .
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړې ول .
د سړي ورې سترگې له اوبنکو ډکې شوې ، ورو یې وویل :
__خوزه له دې خبرو سره عادت یم .
تورپیکۍ نېغ ورته وکتل ، شنې ، زیږې سترگې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل :
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سې شیشکې وې .
شېرمحمد وخنډل :
__راځه ، نورې کوڅې لاپاتې دي .
روان شو ، مخکې لاړ ، تر څنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر گامونه پسې اخیستل ، له څر تکرې راوتلیو
پېچلو ویننتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله .

(۱۴)

یوه تنکی ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې تومبېلې لویه کیلې یې د خیرین میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت .

تورپیکې د وره له لیڅکې پښه واړوله ، کوټه وره وه ، پر سره خیرین فرش یو دوه نفره کت ایښی و . پر توشکه کات شوې کېبله ښکارېدله .

شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وره دروازه یې ټیله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه گرځېدله ...

ور یې پورې کړ ، تورپیکې ته یې وکتل ، پر کت ځورند سر ناسته وه .

شېرمحمد وویل :

__بله چاره نه وه .

کوم غږ یې وانه وړېد .

شېرمحمد لویې اورسې ته ودرېد ، لاندې گڼه گوڼه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاڅه سرک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې . پرته له دې چې تورپیکې ته وگورې ، ویې ویل :

__دا ځای لابنه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله .

نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه .

د سړي شونډې و خوځېدې :

__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوړې تېره کړه ، د خورو له پاره باید یو څه راوړم .

تورپیکې په بیړه ورته وکتل .

شېرمحمد وویل :

__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم .

کیلې یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونيو ، ورو یې وویل :

__په ما باور ولره .

د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنگه لوحه کې د کت رسم په نښه کړ .

په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وگرځېد ، د ماښام فرض یې په ملاپسې ادا کړل .

یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنکېدل ، تلاوت یې کاوه .

سرک ته ووت ، گروپونه بل ول ، غور بوی یې په سپرمو ننوت ، چېلې کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل .

درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجې (کیلي) تاوه کړه ، کروپ بل و ، تورپیکې ورسې ته نږدې ناسته وه .

نجلۍ د وره له کرپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه کامه مخکې راغله ، په غږیو کې یې وویل :

__څه شوې ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترگې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده .

شېرمحمد وویل :

__څه خبره ده ؟

د تورپیکې سر وځړېد :

__اندېښنه مې شوه.

د شېرمحمد پېښې مړې شوې ، پر تندي يې نړۍ خوله راغله ، لار او پر کټ کېناست .
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ،
ډېره خوږه ، له خونده ډکه .

ده په دې شنو سترگو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې
سترگې دده له پاره له اوښکو ډکې وې . د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ
په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه
وه .

د سړي په سترگو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترگو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويي کړې
وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې . خو د تورپيکۍ اوښکو
توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه
ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه .

دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده . د کوټې ور ټکېدلې و . شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و .
دی نېغ تشناب ته لار ، سوځېدلې گروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت .
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويي کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې وړ وښوياوه . ورو يې وويل :
__راځه .

تورپيکۍ ور وکتل ، سړي گوله جوړوله .

نجلۍ وويل :

__زړه ته مې نه کيږي .

شېرمحمد په ډکه خوله وويل :

__ام م م ، خوند يې بد نه دی . راځه ، ټوله ورځ مو په گرځېدو تېره شوه . د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه
خورلي دي ؟

ځواب يې وانه وړېد .

نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه .

ورو يې وويل :

__تبه دي ده ؟

د تورپيکۍ ډکې شونډې وڅوځېدې .

__هو ، مړه تبه .

شېرمحمد ولاړ شو .

نجلۍ په حيراني ورته وکتل .

سړي وويل :

__گولۍ درته راوړم .

تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده :

__نه ، ښه يم .

شېرمحمد وويل :

که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

خواب يې وانه وړېد.

نجلی له اورسۍ د باندې کتل ، د گروپونو زېره رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولپو لکېدله .
سړی کېناست ، بله گوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت .
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه گولۍ او يو کوچینی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل . نجلی ته يې
وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه .

شېرمحمد وويل:

__د ډاکټر خبره درته کوم . مخکې تر گولپو بايد يو څه وخورې .

تورپيکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چېلې کباب يې په لږه دودۍ کې ونغاړه ، بوتل او گولۍ يې ور واخيستې ،
بېرته اورسۍ ته ور وگرځېده .

ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، تورپيکۍ د بوتل سر نه شواى خلاصولی . ورغی ، د بوتل له سره يې
زيرې کوټې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد .
ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده . مخ يې
واراوه ، نجلی لږزې اخيستې وه .

ورو يې وويل:

__ته بايد پر پوزې ؟

__خو ما لهونځ نه دی کړی .

سړي څادر ور پرېښود .

کله چې تورپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وگرځاوه . کټ ته يې سترگې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې
هواره وه ، يو بالښت کم و . شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلټۍ وهلې وې ، بالښت يې پر
ځنکنو پروت و ، غټ ، زيره لاسونه يې پر بالښت ايښي ول .

تورپيکۍ وويل:

__ته پر کټ ويده شه .

شېرمحمد وخنډل:

__نه ، ځمکه ښه ده .

__نو کمپله در واخله .

شېرمحمد وويل:

__يوه کمپله ده ، ته ټه لري . سره ټه .

نجلی وويل:

__خو يځني ده . لاندې لار شه او له هوتلي بله کمپله راواخله .

سړي وخنډل:

__نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېرې ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداگرې کوله ، ډېرې
سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه څادر کې گوزاره کولی شم .
کوټ مې هم تود دی .

تورپيکۍ څه ونه ويل ، لاره او په کمپله کې ننوته .

شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پر پروت .

ښه شېبه ووته .

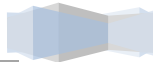
ورو يې وويل:

سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سپک بله غاړه پسې کورو.

خواب يې وانه وړېد.

غور يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنگه منظم اوازونه اورېدل کېدل.

ولار شو ، گروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د گروپونو رڼا د کوتې پر دېوالونو لکېدله.

(۱۵)

غرمه وه ، نری نری باران اوربده ، شېرمحمد او تورپيکي ځورند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول . کامونو يې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول .

يوې بندې غرغې ته ور وگرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لگېدل .

دواړه ودرېدل .

شېرمحمد په ستړي غږ وويل :

__بنه! اوس ؟

خواب يې وانه وړېد .

سړي کيڼ لورته وکتل ، کوڅه پاڅه سرک ته وتلې وه . هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده .

شېرمحمد وويل :

__سهار اوه بچې راوتلي يو ، غرمه شوه .

تورپيکي ځمکې ته کتل ...

سړي مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زڼې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرگي غرغې ته يې ملا ولکوله ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کړې ليکې وايستلې .

چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکي لگېدل ، د لنډو خاورو بوی ته .

تورپيکي سور اسويلی ويست ، ورو يې وويل :

__هماغه سيند بڼه و ، اوس به بېغمه وم .

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوبدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلي نري ويښته يې پر سپينه غاړه سرېښ ول .

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل :

__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي .

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل :

__ته مهربانه يې .

د سړې سر وڅرېد . سترگې يې له اوبښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې و خوځېدې :

__راځه! سرک ته به وڅېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي .

روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکي په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته يې کتل .

شېرمحمد وڅنډل :

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلې روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راگرځېده :

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته ...

شېرمحمد پر پاڅه سرک بوټونه ټکوهل ، مړې خټې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولی و .

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته ...

د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، توپ يې کړل ، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر بايڅو ولگېدې .

شېرمحمد په خشکه وويل:

__د غوا زويه.

تورپيکي ته يې وکتل ، سترگې يې ردې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې يې کتل...

نجلی ناڅاپه چيغه کړه!

__اوبنی مې.

په موټر پسې يې منډه واخيسته ، بل موټر برېک ونیو ، شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په بهره يې وويل:

__کومه دی ؟

__په ها ، هاغه موټر کې.

__کوم موټر ؟

__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته يې اوبه در وپاشلې.

شېرمحمد يودم منډه واخيسته ، تېزه منډه ، تورپيکي پسې کتل ، دی گړندی روان و ، يو ځل د سرک مينځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته يې د سرک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې ، پټکي ورته ولوېد ، ده د لېونیانو په څير مندې وهلې...

تورپيکي گړندی پسې روانه وه ، مخکې لاره ، لوند پټکي يې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سينه پورې يې ونیو . موټر په يوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاڅه سرک مندې وهلې....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.

وخت ووت ، تورپيکي د کوڅې خولې ته ورسېده . شېرمحمد را روان و ، خوله يې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالي يې چيغه کړه!

__ما نه درته ويل چې پيدا کوو يې ؟

تورپيکي ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلې و ، له بني لستوني څخه يې خړې اوبه څڅېدلې...

شېرمحمد په بهره پټکي ور واخيست ، پر خولې يې رنگ پټک تاو کړ ، په خندا يې وويل:

__پيدا شو ، اخير پيدا شو.

تورپيکي غلې ولاړه وه ، سړي ته يې کتل...

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلی پسې روانه شوه.

شېرمحمد يو دم ودرېد ، تورپيکي ته يې وويل:

__داده يې چې انجنير حنيف و ؟

نجلی د (هو) په نښه سر وخواه.

سړي يودم وخنډل:

__بس! ستړيا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...

ناڅاپه غلې شو ، په سترگو کې يې اوبنکې راټولې شوې ، ترڅه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره يې بشپړه کړه:

__او زه به غزني ته.

تورپيکي ورته کتل....

شېرمحمد يودم وخنډل:

__ اوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله

مخ يې واراوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:

__ موټر دلته راتاو شو.

تورپيکي. مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس __ دولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.

شېرمحمد وويل:

__ موټر لېرې و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښي دی.

تورپيکي. غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...

له يوه کوره يو تنکي ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.

شېرمحمد ور مخته شو ، په بېره يې وويل:

__ د انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟

هلک مخامخ گوته ونيوله:

__ هاغه ! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنگه کور.

سړي په خبره کې ور ولوېد:

__ د غزني دی.

هلک وويل:

__ هو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نومېري ، بل يې عتيق ، وره خور هم لري ، وحيده ورته وايي.

شېرمحمد تورپيکي ته مخ ور واراوه ، هغې ځمکې ته کتل.

هلک وويل:

__ زه نانوايي ته ځم ، زغالي لنډېږي.

شېرمحمد ورغی ، د نجلی تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__ بيا خو غلط نه يو راغلي ؟

تورپيکي غړيو واخيسته:

__ نه.

شېرمحمد وخنډل:

__ نو بيا ولې ژاړې ؟

نجلی غلې وه.

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:

__ ښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لار شم.

تورپيکي په غړيو کې وويل:

__ دا درواخله.

شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلی درې د سرو زرو ښکړي ورته نيولي وو.

سړي ترخه وخنډل:

__ ملنډې وهي ؟

د تورپيکي سلکي شوي:

__ ما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنکري يې ستا.

د شېر محمد د تندې گونځې سره ورغلي:

__ خو ما د پيسو له پاره نه يې راوستي.

يودم يې وخنډل ، جيب ته يې لاس کړ ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:

__ ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا يوه روپۍ مې هم بيخايه نه ده لگولي. بس ، يواځې يو زرگون راويخښه ، د بېرته تگ کرايه نه لرم.

تورپيکي په غريو کې وويل:

__ په جيب کې يې واچوه.

__ خو

نجلی په خبره کې ورولوېده:

__ مه مې شرموه.

سړي پيسې جيب ته کړې ، کله چې يې لاس راويست ، په گوتو کې يې يوه آينه نيولې وه.

ورو يې وويل:

__ بده يې مه گڼه ، دا درسره وساته ، بنکلي جوړه شوې ، ته ورته وگوره ، په زرتارو کې يې نيولې ده ، کله کله

پکي گوره ، نه به دې هېرېرم.

نجلی لاس ور وغځاوه ، آينه يې په ټټر پورې وينوله. ورو يې وويل:

__ څوک وايي چې ته بډرنکه يې؟

شېرمحمد وخنډل:

__ ملنډې وهې؟

نجلی پورته وکتل ، له شنو سترگو څخه يې اوبنکو منډه واخيسته ، په لنډو سپينو بغورو کې د باران له

څاڅکو سره گډې شوې ، شونډې يې ووخځېدې:

__ له زړه وايم.

د شېرمحمد سر وڅرېد ، ورو يې وويل:

__ يوه خبره درته وکم؟

د نجلی سلکيو زور واخيست.

__ هو

سړي په غريو کې وويل:

__ هيڅ

تورپيکي هماغسې ور ته کتل...

شېرمحمد مخ واراوه ، په زرغوني غر يې وويل:

__ څه.

نجلی روانه شوه. سړي پسي وکتل ، هغه ورو ورو ليرې کېدله ، شېبه وروسته سپينې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستکيز يې لاس کېښود. همالته ځورند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واراوه ، لينکې يې لړځېدل ، پښو يې سستي ورکوله ، سترگې يې له اوبنکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو کامه مخکې لاړ ، خو يودم يې تر

شا د اوبو چرپا واورېده ، په بېره يې ور وکتل ، تورپيکي مندې ور وهلي ، تکرې يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلي وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ خورند سر ودرېده . شېرمحمد په حيراني ورته کتل ، د تورپيکي د اوږدو وينستو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاخکي توپدل . نجلی يوه شېبه غلی وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل :

__ يوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستوني ډک شو :

__ هو

د نجلی سړی شونډې ورپېدې :

__ ته راباندې گران يې .

يودم يې د شېرمحمد پر ټبر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل ...

د سړي په سترگو کې راټولو اوبنکو لار وگره ، لږزانده گوټې يې د تورپيکي په لندو وينستو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټبر پورې ټينک کړ .

نجلی ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله .

__ ته راباندې گران يې ، ته راباندې گران يې ، ته ...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرې په پستو ، لندو وينستوايښې وه . ده څو گامه ليري ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لويې دروازې خواته وې .

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوي شلمه __ کابل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**